

DESTER

Nummer 12 · December 1969 · 69e Jaargang

Een inspirerende boodschap

VAN PRESIDENT N. ELDON TANNER

Dit is een liefdedienst zonder enige gedachte aan geldelijk voordeel maar met een onbaatzuchtig verlangen van de kant van deze toegewijde jonge zendingen en hun ouders die zoveel opofferden om God en hun medemensen te dienen.

De strijd in de wereld vandaag en de dreiging van een kernoorlog morgen zou afgewend worden en vrede zou op aarde heersen indien de mensen in de wereld deze boodschap zouden willen aanvaarden. Het conflict in de wereld dat de vrije wil en het leven van ieder individu bedreigt is een voortzetting van de oorlog in het voorbestaan, waar Satan vastbesloten was onze vrije wil weg te nemen, Gods grootste gave aan de mens. ○

INHOUD

Op ieder huisgezin. Door President David O. McKay	371
„Ben je gereed voor Kerstfeest?” Door Ouderling Harold B. Lee	373
Deze bijzondere avond. Door Janis F. Hutchinson	374
Hoe men verslagen en rapporten dient te gebruiken.	
Door Ouderling Delbert L. Stapley	377
Over het reiken naar de maan. Door William T. Sykes	386
De macht van de liefde. Door Lindsay R. Curtis	394
Zondagsschool: De hoop en breugde van iedere mens. Door Evalyn M. Sandberg	
Joseph Smith en zijn gezin. Door Albert L. Zobell, jr.	385
Voor de jeugd van de Kerk: Het onwillige Kerstmannetje. Door Donlu Dewitt	
De presidentende bisschop spreekt tot de jeugd over het woord van wijsheid	388
Om datgene te volbrengen wat de Heer gebiedt. Door Bryant S. Hinkley	390
390	
OOV: Te vertrouwen en te gehoorzamen. Door Richard H. en Doralee D. Madsen	
391	
DE kleine STER: Een bijzonder kerstgeschenk. Door Bernadine Beatie	
89	
De rose toilettafel. Door Wendell J. Ashton	94

Omslag: „Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet ik ook toebrengen; en zij zullen mijn stem horen; en het zal worden één Herder.” (Joh. 10:16.) De afbeelding op het omslag van deze maand is een detail van een schilderstuk van John Scott „De verzezen Christus in Amerika,” dat Christus voorstelt bezig Zijn „andere schapen”, de Nephieten en Lamanieten op het Amerikaanse vasteland te onderrichten. ○

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Nr. 12 · December 1969
69e Jaargang

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

H. Gout, Translation Services
Department, Radesingel 26,
Groningen.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster” van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen verschijnt eenmaal
per maand.

Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar. Gironummer
240615 — t. n. v. Nederlandse
Zending,
Amersfoortsestraatweg 214 —
Huizen N. H. Nadruk van de in dit
nummer voorkomende clichés is
verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center,
Frankfort a. d. M.

Op ieder huisgezin

Kerstmis, of die nu komt in de grauweheid van de winter in noordelijke klimaten of in de volheid van de zomer in zuidelijke klimaten, is de gelukkigste tijd van het jaar.

De lente, met haar ontluikende knoppen, bonte kleurschakeringen en bewijzen van overvloedig leven, boezemt nieuwe hoop in en belooft gelukkige dagen; de zomer bekroont het jaar met schitterende pracht en brengt genoegens die dit seizoen eigen zijn; de herfst met z'n vruchten, rijpe gewassen en schitterend gekleurde heuvelhellingen, vervult het hart met dankbaarheid voor de overvloed van de natuur. Maar toch brengen de dagen die nu beginnen te korten een vleugje weemoed met zich mee en de ijzige lucht kondigt de komst van de winter aan, die „stilte brengt in de oogstvelden en kilte in de bergdalen.“

Elk jaargetijde heeft z'n eigen karakteristieke genoegens, vreugden en heerlijkheden, die ieder volk, iedere mens op zijn eigen manier met vreugde begroet. Elk jaargetijde heeft z'n verjaardagen en feestdagen met hun eigen vreugdevolle herdenking en viering, maar in de kersttijd wordt overal ter wereld blij gegeven van hulde en algemene vreugde.

Het verhaal van het eerste Kerstfeest — het schoonste verhaal ooit verteld: de geboorte van onze Heiland — vindt men prachtig opgetekend in de Bijbel in het boek Lukas:

„En er waren herders in diezelfde landstreek, zich houdende in het veld, en hielden de nachtwacht over hun kudde.

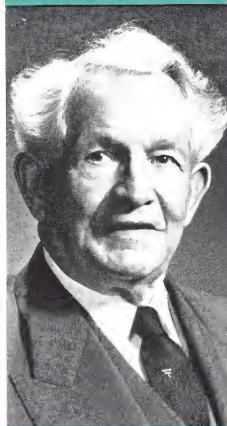
„En ziet, een engel des Heeren stond bij hen, en de heerlijkheid des Heeren omscheen hen, en zij vreesden met grote vreze.

„En de engel zeide tot hen: Vreest niet, want, ziet, ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal;

„Namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids.

„En van stonde aan was er met den engel een menigte des hemelsen heirlegers, prijzende God en zeggende:

„Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.“ (Lukas 2:8—11, 13—14.)

Hoe heerlijk is het één dag te hebben, bestemd om de geboorte van de Zoon van God te herdenken die door goddelijke profetie in Bethleem werd geboren. Deze profetie werd vervuld mede door het decreet van Rome dat Joseph en Maria noodzaakten naar Bethleem te gaan om hun belastingen te betalen. Toen zij daar na hun reis uit Nazareth aankwamen was er geen plaats in de herberg en moesten zij gaan naar een khan — geen stal zoals wij het ons voorstellen, maar een hol in de kalkstenenrots waar dieren gestald werden — en daar, onder de nederigste omstandigheden, werd de Verlosser der mensheid, de Zoon van God, geboren.

Jesus, geboren in de kribbe, erfde alle vorstelijke machten van Zijn Vader — God, onze Schepper. Hij diende slechts drie jaren onder de mensen en toch kan niemand onder de levenden zeggen dat Hij niet de grootste mens is die ooit de wereld heeft betreden, de enige volmaakte heer die ooit onder de mensen heeft verkeerd. Hij deed niets dat in de ogen van de mensen van deze wereld Hem gewoonlijk tot een groot man zou stempelen. Hij was geen ontdekkingsreiziger. Hij was geen uitvinder. Hij was geen rechtsgeleerde en toch wist Hij rechtsgeleerden te verslaan. Hij was geen schrijver; nergens vinden wij opgetekend dat Hij iets heeft geschreven behalve met Zijn vinger in het zand en niemand weet wat het was dat Hij schreef om een arme vrouw te helpen die voor hem geworpen werd door de trots en hovaardige Farizeeën.

Op geen van de gebieden waar mensen hun lauweren oogsten zou men kunnen zeggen dat Jezus groot was, maar wat karakter aangaat was Hij voortreffelijk.

De verantwoordelijkheid om vrede in de wereld tot stand te brengen rust niet alleen op de leiders van naties. Ze rust op het individu op ieder huisgezin, op ieder gehucht en iedere stad.

De werkelijkheid ten aanzien van Christus moeten wij, u zowel als ik, aanvoelen en de werkelijkheid van Zijn levensbeschouwing moeten wij, u zowel als ik, ons eigen maken, willen wij hopen geestelijk vooruit te komen.

Geestelijke vooruitgang wordt gekenmerkt door zekere noodzakelijke en vastomlijnde stappen:

1. *Een besef van vrijheid.* Dit is het beginsel dat begon toen Christus Zijn roeping tot Zijn aardse zending aanvaardde. God verlangt de mensen aan Hem gelijk te maken, maar om dat te doen moet Hij ze eerst vrij maken.

2. *Zelfbeheersing.* Wij kunnen niet opklimmen tenzij wij, zoals Christus, weerstand bieden aan verleidingen en ze overwinnen.

3. *Plichtsgevoel.* Ook hier is Christus ons voorgaang door Zijn eigen gemakken en behoeften op te offeren om anderen te dienen.

4. *Ons eigen ik onderwerpen aan de wil van God.* Het hoogste dat de mens op het geestelijke vlak kan bereiken bestaat daarin dat hij spreekt en handelt ten bate van zijn medemensen en tot eer van God, aldus het leven tot een geheiligd bezit makend.

Vandaag draait het lot van volkeren om deze hoogstbelangrijke vraag: „Hoe denkt u over Christus?” Nu, meer dan ooit, is het tijd voor de zogenaamd beschaafde naties die voor de vrede strijden om deze vraag te beantwoorden en wel op de juiste wijze.

Zonder Jezus Christus, de verreezen Heer, kan de wereld niet voortbestaan. De ware geest van Kerstmis is de geest van Christus.

Wij, broeders en zusters van Christus, aanvaardden Hem als de grootste man die ooit heeft geleefd, maar altijd en meer als de Verlosser der mensheid. Sterfelijkheid kwam tot ons door Adam die uit zichzelf verkoos deze sterfelijkheid te brengen. Het was een stap in de richting van vooruitgang. Hij gebruikte zijn vrijheid van keuze die een gave van God is en aanvaardde sterfelijkheid, maar hij wist dat Jezus Christus zou komen en een plan zou ontvouwen waardoor hij en al zijn nakomelingen in staat zouden zijn terug te keren in Gods tegenwoordigheid. Dat plan is het Evangelie van Jezus Christus. Ik getuig dat Hij leeft, dat Petrus, toen hij zei dat hij deel had aan de goddelijke natuur, de waarheid sprak en dat alle mensen vandaag eveneens deel kunnen hebben aan die goddelijke natuur. Dat is een werkelijkheid.

Moge God ons gedurende de komende feestdagen helpen opdat wij onze invloed bijdragen zó dat in de wereld grotere aantallen Jezus Christus als hun Heiland zullen aannemen. Met dat doel bid ik nederig in Zijn naam en wens ik u allen een blij Kerstfeest en een gelukkig, succesvol Nieuwjaar. Moge het het beste zijn in de hele geschiedenis van de Kerk.

OUDERLING HAROLD B. LEE
van de Raad der Twaalven

Ben je gereed voor KERSTFEEST?

De jaren zijn vol en overvloedig geweest sedert ik geroepen werd tot president van de oude Pioneer Ring, nu bijna 40 jaar geleden. Naar tegenwoordige maatstaven was het toen een grote ring met z'n bijna 7500 leden die in 11 wijken woonden. De ring lag in het zuidwestelijk gedeelte van Salt Lake City en de depressie in het bedrijfsleven deed zich destijds onder de mensen daar sterk gevoelen. Het waren wel moeilijke tijden.

Op een Kerstmorgen (ik geloof dat het het eerste Kerstfeest was gedurende mijn presidentschap) maakten onze dochtertjes vlug hun Kerstgeschenken open en hielden toen weg naar hun vriendinnetjes om hun nieuwe poppen en andere cadeautjes te laten zien. Maar niet lang daarna kwamen zij weer thuis, beiden in tranen.

„Wat is er nou gebeurd?” vroegen wij.

Snikkend zeiden zij: „Onze vriendinnetjes hebben helemaal geen Kerstfeest gehad. Het Kerstmantje is niet bij ze thuis geweest.”

Veel te laat schoot het ons nu te binnen dat precies aan de overkant van de straat een gezin woonde waarvan de vader geen lid was van de Kerk, maar de kinderen wel en ook de moeder, passief weliswaar; de vader zat zonder werk en dat waren wij vergeten. Ons Kerstfeest was bedorven.

Wij lieten die kinderen komen en trachten ons gebrek aan attentie goed te maken door hen te laten delen in wat wij hadden, maar het was te laat. De Kerstmaaltijd smaakte mij die dag niet. Ik voelde mij niet gelukkig, wel beseffende dat het welzijn van de mensen van de ring op mijn schouders rustte.

Wij stelden een onderzoek in en kwamen toen tot de ontstellende ontdekking dat 4800 van ons ledental hetzij helemaal dan wel gedeeltelijk afhankelijk waren — het hoofd van het gezin had geen vast werk.

Werkvoorziening van regeringswege was er in die dagen niet. Wij moesten maar voor onszelf zorgen. De geldmiddelen van de Kerk liepen terug. Men zei ons dat wij niet veel hulp te verwachten hadden van het algemene fonds van de Kerk. En onder deze omstandigheden naderden wij het volgende Kerstfeest.

Wij wisten dat er meer dan duizend kinderen waren van beneden de tien jaar die geen Kerstfeest zouden kunnen vieren als er geen hulp voor hen kwam.

Wij begonnen met onze voorbereidingen. Wij kregen een ruimte ter beschikking op de eerste verdieping van een oude winkel aan de Pierpontstraat. Wij zamelden speelgoederen in, waarvan enkele al stuk waren, en een paar maanden voor Kerst kwamen vaders en moeders daar bij elkaar om iets speciaals voor hun eigen kinderen te maken. Sommigen kwamen al vroeg anderen bleven tot laat.

Dat was de echte Kerstgeest — men moest maar die werkplaats betreden om die geest te voelen en aan 't werk te zien. Ons doel was ervoor te zorgen dat geen van de kinderen van het Kerstfeest verstoken zou zijn.

Er zou een Kerstmaaltijd zijn in de woningen van alle 4800, die het zonder hulp moesten stellen. Noten, suikerwerk, sinaasappelen, gebraden en alles wat er bij hoorde zou hun Kerstmenu zijn.

Het trof zo dat ik toen een van de stadscommissarissen was. Op de dag voor Kerstfeest dat jaar hadden we een zware sneeuwstorm gehad en ik was de hele nacht buiten geweest met mijn mannen om de straten schoon te vegen, wetende dat als een van hen zijn werk niet naar behoren deed, ik daarvan de schuld zou krijgen. Daarna ging ik naar huis om mij om te kleden en naar kantoor te gaan.

Toen ik naar de stad terugreed zag ik een kleine jongen aan de kant van de weg, wachtend op een lift. Hij stond daar in de bijtende kou zonder jas, zonder handschoenen, en zonder overschoenen. Ik stopte, en hij klom naast mij in de wagen.

„En m'n jongen,” vroeg ik, „ben je gereed voor Kerstfeest?”

„O gunst meneer we krijgen helemaal geen Kerstfeest bij ons thuis. Pa is drie maanden geleden gestorven en wij bleven met mamma, mij, m'n broertje en m'n zusje achter.”

Drie kinderen, elk beneden de tien!

„Waar ga je eigenlijk naar toe, jongen?”

(wordt vervolgd op blz. 387)

Deze bijzondere avond

Zuster Hutchinson, lerares Evangelieeier van de wijk Wendover (Utah) en secretaresse van Wendovers scholen, schreef dit inspirerende verslag van de zegeningen van de gezinsavond naar aanleiding van haar ervaringen sinds de dood van haar echtgenoot.

Bijna had ik als titel voor dit artikel gekozen „De zegen van het weduwschap.“ Misschien klinkt dat vreemd in de oren maar ik heb dan ook iets uit het weduwschap geleerd dat ik beschouw als een van de grootste zegeningen die mij te beurt zijn gevallen.

Bobby was negen maanden oud en Patty vier jaar toen hun vader stierf, dus voelden zij de slag niet zo. Maar Gordon was met zijn zes jaren op een zeer kwetsbare leeftijd. Huilen kon hij niet, dus moesten zijn gevoelens wel een andere uitweg kiezen en vonden die in driftbuien, in gepruil en kleingeestigheden, in slecht schoolwerk en in emotionele uitbarstingen van allerlei aard. Ik wist dat hij een beproeving te doorstaan had maar ik wist niet hoe ik hem moest aanpakken.

Als het bedtijd was had Gordon grote moeite zijn geboden op te zeggen; eerst deed hij zijn best, dan begon hij te huilen en boos te worden (op mij, dacht ik). En dan werd ik moe en boos en kreeg ik het land aan hem door zijn houding tegenover mij; ik liep dan altijd weg en liet hem huilen. Als ik probeerde mijn armen om hem heen te slaan of hem een kus te geven dan werden we gewoonlijk handgemeen.

Hij zei z'n zusje telkens weer dat hij het land aan haar had en wou dat ze dood was. Dit werd nog een probleem te meer, want Patty voelde wel dat hij haar van zich afstootte. Het maakte me bang iedere keer wanneer hij zei dat hij wou dat hij dood was. Als ik hem ergens om moest beknorren dan schreeuwde hij altijd: „Waarom maak je me maar niet dood!“ Hij kon zo erg in uitersten vervallen! Dikwijls bracht hij zichzelf met opzet in moeilijkheden op school of thuis om maar gestraft te kunnen worden en aandacht te krijgen. Het maakte me razend en het kwetste mij. Psychologisch was de toestand mij een raadsel en de moeilijkheden wist ik pas later te overwinnen.

Maar door dat alles kwam ik tot het besef van de verantwoordelijkheid van het moederschap. Men zal dit misschien vreemd vinden, want ik weet dat de meeste moeders dit wel beseffen en ik ook, dacht ik. Maar toen mijn wereld om mijn kinderen begon te draaien, begon ik meer dan ooit te beseffen hoe belangrijk het was plan-

matig mijn tijd aan hen te geven, meer belangstelling te tonen voor hun problemen, luisterend, onderwijzend en lerend hoe met ze om te gaan.

Ik ben altijd actief geweest in de Kerk. Onze wijk was klein en iedereen was nodig. Toen mijn man stierf had ik zes taken. Daarbij had ik thuis ook nog diverse karweitjes op te knappen, zoals het repareren van lekkende daken en pijpen, en plotseling begon dat alles mij wel wat al te machtig te worden. Iedere keer dat mijn kinderen mij nodig hadden, of het nu Patty was die mij vroeg met haar te willen spelen of Gordon die behoefte had aan mijn gezelschap en begrip of Bobby die met mij wilde stoeien of smoren met zijn kusjes en omhelzingen, leek het wel of ik het geduld er niet voor kon opbrengen en het bovendien te druk had met het voorbereiden van een of andere les. Dat gaf me een gevoel van oververmoeidheid en dan schreeuwde ik tegen hen.

Ik hield van mijn werk voor de Kerk maar ik hield ook van mijn kinderen. Ik was me ervan bewust dat ik de kinderen verwaarloosde, emotioneel zowel als geestelijk. Ik wist dat ik mijn Kerkactiviteiten niet kon bijhouden, iets wat ik zo belangrijk vond, wilde ik daarnaast de nodige tijd aan mijn kinderen kunnen geven. Ik kon eenvoudig niet beide tegelijk doen. Maar om zelfs ook maar een gedeelte van mijn taken op te geven zou gelijk staan met geen adem meer te halen. Ik voelde me verplicht de posities die mij geboden werden aan te nemen. Het was moeilijk tot een besluit te komen.

Wanhopig zei ik tenslotte bij mezelf: „Ik kan onmogelijk al dit werk voor de Kerk doen en tegelijkertijd mijn kinderen grootbrengen zoals het hoort en toch moet ik wel doen wat men van mij verlangt. Wat moet ik toch beginnen?“ Ik weet nog dat ik toen hardop gesproken heb zonder een antwoord te verwachten, maar dat antwoord kwam wel: „Geef het op — niet alles, maar het grootste deel.“ Met dit antwoord kwam het besef dat de Heer niet van mij verwachtte dat ik het welzijn van mijn gezin voor de Kerk zou opofferen en dat als ik mijn kinderen teleurstelede ik daarmee God zou teleurstellen.

Nadat ik mijn besluit genomen had liet ik mijn kinde-

ren weten dat ik mij had voorgenomen om drie van mijn taken op te geven zodat ik meer tijd voor hen zou hebben. Ik was verrast te zien hoe zij op dat nieuws reageerden. „Nu kun je papieren poppetjes met me spelen!” riep Patty uit. Gordon grijnsde breed. Bobby, die nog te jong was om het te begrijpen voelde echter wel dat er iets bijzonders aan de hand was en droeg het zijne ertoe bij door zich op mij te werpen à la cowboy.

Ik bad dag en nacht om hulp bij het onderrichten van mijn kinderen — opdat ik hen de emotionele problemen, tweewegebracht door hun vaders dood, kon helpen overwinnen, een hechter familieband kon scheppen en kon maken dat het Evangelie een integrerend deel van hun leven werd. De geweldige omvang van mijn taak was overstelpt; ik wist niet goed waar en hoe te beginnen. Toen introduceerde de Kerk het *Gezinsavond Lesboek* — een antwoord op mijn gebeden.

Wat een plezier hebben wij gehad op die gezinsavonden! Op 't program staat altijd een les, flanelbord-verhaaltjes, en een bijdrage van ieder kind tot de gezelligheid. En, zoals Patty het schertsend zegt: „Zonder gepofte mais tot slot wordt het niks!”

Ik heb getracht altijd het juiste evenwicht te bewaren. Spelletjes, poppenkastvertoningen, surprises in de vorm van verversingen, tochtjes naar de bergen, bioscoopvoorstellingen thuis, tekenfilmpjes en andere soortgelijke tractaties zijn immers even belangrijk als serieus ondericht.

Maar in korte ogenblikken van wanhoop ben ik mij ervan bewust dat dit alles nog geen engeltes van ze maakt. Ze zijn jong, moeten nog opgroeien en dus vind ik Bobby's melk in het schaalteje voor de poes, de badkamerspiegel meesterlijk versierd met tandpasta, Patty's kleren weggestopt achter de commode in plaats van erin, Gordons botterhamkorstjes heel netjes achter de achterdeur weggestopt, kruimels beschuit onder hun hoofdkussens, schoolboeken en huiswerk in het hondenhok, jokkentjes en brutale antwoorden. Ze kunnen nog altijd stout zijn en zelfs ondeugend!

Een van onze bijzonder ergerlijke problemen werd eens opgelost door een gezinsavondles. Als ik bemerkte dat er een of ander voorwerp stukgegooid was, zei ik gewoonlijk: „Gordon, heb jij dat gedaan?” „Nee!” „Patty, jij soms?” „Nee!” „Bobby?” „Nee hoor. Woold van eel!” Een van hen loog kennelijk, dus zag het er vrij hopeloos uit. De bewuste gezinsavondles deed de suggestie aan de hand dat een manier waarop ouders hun kinderen ertoe konden aanzetten oprechtheid na te streven was door hen te leren beseffen dat wanneer iemand een fout maakte hij die onder de ogen diende te zien. Toen ik dat las dacht ik bij mezelf: „Dit haalt vast niets uit. Misschien dat het volwassenen kan helpen, maar kinderen zeker niet.”

Ik had juist een olieverf schilderstuk voltooid, dat aanlokkelijk kleverig was. Ik zette het bovenop de piano voordat ik uitging om boodschappen te doen. Toen ik terugkwam zag ik een grote vingerafdruk op het doek, precies middenin. Dus begon ik de kinderen te onder-

vragen, en wel op de geijkte manier, verwachtend dat ze me de geijkte antwoorden zouden geven.

„Patty?”

„Nee, mammie!”

„Bobby?”

„Nee, woold van eel.”

„Gordon, jij soms?” Een minuutlang zweeg hij. „Gordon?”

„Ja,” kwam het antwoord er rustig uit.

„Jij hebt het gedaan?” Ik was geschokt.

Weer hetzelfde antwoord — „Ja.” Hij liep zelfs naar de stijl van de deur toe om te laten zien waaraan hij z'n vinger had afgeveegd.

„Vertel es. Hoe kwam je er eigenlijk toe om te beken-
nen?”

Hij haalde z'n schouders op en zei: „O, ik heb es over die les van gisteren nagedacht.” Dit was ongetwijfeld een reuzestap in de goede richting.

Een van onze eerste gezinsavondlessen legde de nadruk op het helpen van ieder gezinslid om tot het be-
sef te komen dat hij of zij van bijzonder belang is voor het gezin en gezegend is met zekere talenten waarmee hij anderen tot zegen kan zijn. Ik heb gemerkt dat kinde-
ren soms geneigd zijn te denken dat ze niet erg belang-
rijk zijn en dat ouders altijd erg negatief zijn in hun houding tegenover hen.

Toen ik die les voorbereide begon ik na te denken over de talenten van elk van mijn kinderen. Tot mijn verbazing werd ik mij bewust van de negatieve gedachten die ik over hen had. Toen viel het mij in dat Gordon, mijn oudste, graag dingen repareerde. Plotseling kwam ik op een idee. Ik moest nodig het linoleum van mijn keuken aan de randen voorzien van een metalen band. Toen Gordon op school zat, maakte ik eerst de gaten zodat de schroeven er onmogelijk schuin in zouden kunnen dringen. Later vroeg ik Gordon of hij er kans toe zag de band met de schroeven vast te zetten omdat ik die kunst niet verstond. Blakend van trots knapte hij het op. Tijdens de les roerde ik dit voorval aan bij wijze van concreet voorbeeld van zijn talent. Wat voelde hij zich belangrijk in de tegenwoordigheid van de andere gezinsleden! De les gaf hem iets nieuws om over na te denken. Hij had er altijd van gehouden om dingen te repareren. Nu, door in de les in 't licht gebrachte beginselen zag hij in dat hij met dit talent gezegend was om anderen te dienen en gelukkig te maken. Mijn idee was een succes geworden. Op de talenten van Patty en Bobby werd ook gewezen.

Op een dag stelde ik onder mijn oudere bureu een klein onderzoek in. Ik stelde hun deze vraag: „Welke prettige dingen herinnert u zich nog die echt iets in uw leven betekend hebben?”

De oude meneer Smith zuchtte eens en met een glimlach vol heimwee zei hij: „Ik herinner mij de gezinsmaaltijden met onze geliefden. Ze gaven ons het gevoel dat ieder van ons belangrijk was en nodig. Ik geloof dat ik het nooit zal vergeten, de geur van moeders eigengebakken brood, hoe wij likten aan haar honigglollijes, mais

poften, oude liedjes zongen of zelf ice cream maakten op de ouderwetse manier met een zwengel."

Twee dames op leeftijd die samenwoonden dachten graag terug aan het verleden. „t Was altijd een ware sensatie van school thuis te komen en de versgebakken koekjes te ruiken. Ons thuis was altijd het middelpunt van onze activiteiten. Het was de plaats van samenkomst. Tijdens de Kersttijd reeg het hele gezin gepofte mais aan de Kerstboom, we maakten tochtjes bij vriesweer en trokken er op uit om in de bossen maretakken te verzamelen en bessen om het huis te versieren."

Simpele tradities en toch droegen ze bij tot de vorming van een echt tehuis. Ik dacht bij mezelf dat als gezinsactiviteiten het gezin bij elkaar houden en blijvende herinneringen scheppen dan zou ik voor mijn kinderen de grondslag leggen voor zulke herinneringen.

Ik weet nu precies wat mij te doen staat. Het neemt tijd en energie in beslag maar ik voel, hoe dan ook, dat ik in staat zal zijn hen te helpen en ook mijzelf een gevoel van gezinseenheid te bereiken, een krachtig religieus geloof te vestigen en de noodzaak te leren inzien van gebed en de grote zegeningen die daaruit voortvloeien. Door verheven idealen na te streven zullen wij elkaar met ons voorbeeld leren.

Het is niet gemakkelijk voor mij dit alleen te moeten doen. Soms valt er zoveel te doen en te regelen. En dikwijls gebeurt het dat ik te moe ben voor gezinsavond. Maar ik mag niet verflauwen, want nu begin ik juist resultaten te zien.

Nu kunnen Gordon en ik echt met elkaar praten. Wat een prachtbegin was dat! Soms slaat hij z'n arm om me heen — helemaal uit eigen beweging — en laat hij zich bij het naar bed gaan door mij kussen. Een buitenstaander zou deze vooruitgang waarschijnlijk niet bemerkbaar hebben tenzij hij met eigen ogen had gezien hoe het voordien altijd was geweest. Bovendien stuift Gordon ook niet meer op en is hij niet meer zo onaardig voor z'n zusje als vroeger. Op Valentine's Day schreef hij Patty een briefje waarin stond:

„Lieve Patty, ik hou echt van je, maar tenslotte ben ik een jongen en jongens generen zich nu eenmaal om zulke dingen te zeggen. Liefs van Gordon."

Patty heeft de vooruitgang in zijn houding tegenover haar ook gevoeld. „Zie je wel, hij houdt echt wel van me," zegt ze wel eens met een knipoog.

Omdat wij nu door onze gezinsavonden zo intiem met elkaar omgaan, heeft Gordon eindelijk bekend wat er eigenlijk aan schortte als hij z'n gebeden probeerde op te zeggen. „Mijn gebeden gaan naar de hemel en in de hemel woont pappie en dat maakt me zó verdrietig dat ik m'n gebeden niet kan opzeggen." Omdat ik mij altijd goed had weten te houden had hij verondersteld dat hij de enige was die om z'n vader treurde. Ik begreep dat het teveel voor hem was om te verwerken. Dus roerde ik het onderwerp van z'n vaders dood opzettelijk aan toen ik hem naar bed bracht (iets wat ik daarvoor altijd had vermeden) en vroeg Gordon of hij erover wilde praten of daar vragen over wilde stellen. Toen hij besefte dat ik

dezelfde gevoelens koesterde en dat het normaal was verdrietig te zijn, werd onze verhouding nog inniger. Ik ben van mening dat dit nooit zo geworden zou zijn zonder onze gezinsavonden en de planmatige activiteiten en de vreugden die wij met elkaar hebben beleefd.

Door de goede verstandhouding en de verbeterde aansluiting die in ons gezin gegroeid was begreep ik tenslotte waarom Gordon zich moedwillig liet straffen en ook waarom hij die emotionele uitbarstingen had. Hij miste z'n vader en verlangde er zó erg naar om bij hem te zijn dat het uitlokken van een afstraffing of de wens om fysiek hevig gepijnigd te worden voor hem zelfmoord (m. a. w. de dood) het meest nabij kwam en de dood: daar was z'n vader.

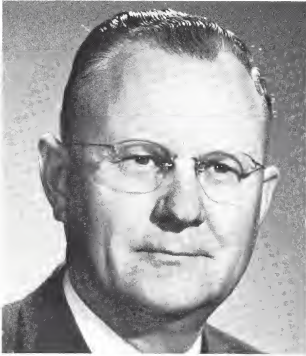
Sinds mijn poging een betere verhouding tot de kinderen te scheppen zijn veel problemen opgelost. Gordons schoolwerk bijvoorbeeld is erg verbeterd. Elk van de kinderen weet in zijn hart dat ik van hem houd en ook zijn hemelse Vader. Zij weten dat elk van hen belangrijk is voor de anderen en voor het gezin als geheel. Ik ben dankbaar voor het prachtige idee van de gezinsavond. Maar het is niet zo dat de problemen met betrekking tot Gordon in enkele luttele avonden uit de weg geruimd zijn. Het heeft ongeveer drie jaar geduurd voor het zover was.

Deze bijzondere avond, eenmaal per week, zal een deel zijn van die mooie herinneringen die altijd van invloed zullen zijn op hun leven. Ik hoop dat zij eens, wanneer hun kleinkinderen hun over hun kindertijden vragen, zullen zeggen, misschien met een dromerige blik in hun ogen: „O, hoe goed herinner ik mij nog de gezinsavonden bij ons thuis en de innige band, de harmonie en de vreugde die er in ons gezin heersten!" De ervaringen in een huisgezin kunnen zelfs nog meer zijn dan alleen maar een herinnering; ze kunnen door de jaren heen ons blijven vergezellen als een levende werkelijkheid.

Ons is gheboren een kindekijn
noch clare dan die sonne,
dat sal ons alle vroude sijn
al totter enghelen wonne.

Die sterren gheven ons lichten schijn
al door den hemel gedronghen
Maria die heeft haar lieve kint
mit ganser minnen ghewonnen.

Oet Oet gloria!
dat soetste van der minnen
dat is Jesus, Marien soon
God late hem ons ghewinnen.

OUDERLING DELBERT L. STAPLEY
van de Raad der Twaalfen

Hoe men verslagen en rapporten dient te gebruiken

Het begrip verslag omschrijft men wel als een document met aantekeningen over bepaalde zaken die men wenst te bewaren voor later gebruik.

De boodschappen van de profeten herinneren ons eraan dat verslagen onder Gods volk twee voornaamste doeleinden hebben:

1. De mensen te helpen zich geestelijk te ontwikkelen en vooruit te gaan in de richting van onsterfelijkheid en een heerlijk eeuwig leven.

2. Als werktuig te dienen in de hand van uitverkoren dienaren van God wanneer deze een oordeel uitspreken over mensen die binnen de grenzen van hun rechtsgebied vallen.

Sommige van de grootste profeten waren schrijvers en bewaarders van de verslagen, o. a. Mozes, Samuël, Jesaja, Nephi, Mormon, Moroni, Johannes en Paulus.

Door de eeuwen heen zijn verslagen altijd verbindingslijnen geweest tussen de profeten van de Heer en Zijn volk. Verslagen hebben de mensen in staat gesteld te komen tot een grotere kennis van de Heer; zij hebben Zijn goddelijke wil leren kennen en Zijn plan en handwijzers op de tocht langs het vreugdevolle pad dat naar Zijn tegenwoordigheid terugvoert. Het is van belang met nadruk te wijzen op deze verbinding. Door middel van goede verbindingskanalen met tweerichtingsverkeer die open staan en goed functioneren kan men zwakke punten vermijden en sterke verstevigen.

Maar verslagen zijn meer dan lijnen waarlangs wij hemelwaarts worden geleid. Dat brengt ons op het tweede voornaamste doel: als werktuig te dienen in de hand van uitverkoren dienaren van God wanneer deze een oordeel uitspreken over mensen die binnen de grenzen van hun rechtsgebied vallen.

Tot Nephi sprak de Heer aldus: „Want Ik gebied alle mensen . . . dat zij de woorden zullen schrijven, die Ik tot hen spreek; want uit de boeken, die zullen worden geschreven, zal Ik de wereld oordelen, en ieder naar zijn werken, overeenkomstig het geschrevene.” (II Ne. 29:11.)

In deze bedeling heeft de Heer aangaande de rol van verslagen bij het laatste oordeel als volgt gezegd: „ . . .

een ander boek werd geopend dat het boek des levens was; maar de doden werden geoordeeld naar hun werken uit hetgeen in de boeken geschreven stond. . . En het boek, dat het boek des levens was, is het verslag, dat in de hemel wordt bijgehouden. . .” (L. & V. 128:7.)

Aldus zien wij dat door de eeuwen heen verslagen belangrijk zijn geweest voor Gods volk en dat nu ook zijn. Ze zijn van vitaal belang voor allen die een leidende positie hebben in de Kerk, om mensen te helpen bij hun zoeken naar eeuwig leven en als hulpmiddel bij het laatste oordeel en het oordeel in het Koninkrijk.

Men moet altijd voor ogen houden dat verslagen nooit het doel of het eindpunt in de Kerk zijn geweest voor haar herstel en evenmin erna. Veeleer hebben ze als werktuigen gediend bij de opbouw van mensen en derhalve bij de opbouw van het koninkrijk van God.

Verslagen zijn passief; rapporten zijn, of dienen te zijn, levend en dynamisch. Een definitie van het begrip rapport luidt: „een verslag van wat men heeft gezien, gehoord, gelezen, gedaan, of overdacht.” Merk op dat de gebruikte werkwoorden allemaal *handelingen* aanduiden. En volgens een andere definitie: „een officieel gesteld verslag, gewoonlijk in geschrifte.”

Rapporten dienen volledig te zijn, nauwkeurig, leesbaar en netjes en op tijd binnen te komen; ze dienen inlichtingen te verschaffen op grond waarvan juiste beslissingen genomen kunnen worden. Hieronder vallen afschriften van aantekeningen, notulen, statistische en andere rapporten die door de klerken en secretarissen opgemaakt en doorgestuurd worden naar de bestuursambtenaren ter bestudering en nadere beschouwing.

Rapporten dienen inlichtingen te bevatten omtrent factoren die tot een handelend optreden leiden van de leiders die ze ontvangen. Een rapport dient gesteld te worden in een vorm die het best beantwoordt aan het betreffende onderwerp.

Rapporten moeten worden ingediend bij en gebruikt door de bestuursambtenaren van de wijken en gemeenten, de ringen en zendingen door de ganse Kerk. Het is de verantwoordelijkheid van deze leiders erop toe te zien

dat de rapporten zonder mankeren gecompoteerd worden.

Het is ook de verantwoordelijkheid van de presiderende autoriteit in elk geval diegenen die volgens de rapporten zullen handelen zowel als diegenen die ze zullen voorbereiden uit te kiezen en te trainen. Een krachtig leider weet dat als hij zijn medewerkers ontwikkelt hij nog sterker zal worden.

Er zal door de algemene autoriteiten zelfs nog meer worden gelet op de selectie van bestuursambtenaren en secretarissen van de ring wanneer ze gekozen, ondersteund en aangesteld worden. Op de verantwoordelijkheid van elke ambtenaar ten aanzien van de rapporten zal ten tijde van de roeping met klem worden gewezen. Een goede leider bezielt anderen met vertrouwen in hem; een groot leider bezielt hen met vertrouwen in zichzelf.

Na een behoorlijke en met gebed gepaard gaande selectie zullen de gekozen ringsecretarissen hun assistenten trainen en zullen zij gezamenlijk zowel de wijksecretarissen als hun assistenten trainen. De wijksecretarissen zullen op hun beurt hun assistenten en de secretarissen van de Aäronische priesterschapsquorums en de secretarissen van de hulporganisaties van de wijk trainen. Hoe beter geïnformeerd deze belangrijke werkers zijn des te beter werk zij zullen kunnen verrichten en de tijd besteed aan de training van deze mensen in het behoorlijk functioneren van hun werk zal beloofd worden met betere rapporten die de bestuursambtenaren in staat zullen stellen beter te werken.

Goede rapporten laten het zoeklicht vallen op de zwakke plekken die om aandacht vragen en doen ook de sterke punten duidelijk uitkomen. De leider kan ontdekken of een eenheid vooruit of achteruit gaat, of de mensen binnen zijn rechtsbevoegdheid in geestelijk opzicht tot ontwikkeling komen of verslappen. Nauwkeurige rapporten onthullen de richting waarin de organisatie zich beweegt; de nadruk dient steeds te worden gelegd op de juiste voorbereiding van de rapporten en de indiening op of voor de vervalddag. Rapporten dienen zorgvuldig te worden nagekeken en van opmerkingen voorzien in de daarvoor bestemde ruimte. Dit is het beste bewijs dat het rapport bestudeerd en, naar verwacht mag worden, gebruikt is.

Een competente leider gebruikt rapporten zoals een zeeman zijn kompas: om zijn koers te controleren en te weten te komen in welke richting hij bezig is te gaan. Goede rapporten kunnen de ogen zijn van de bestuursambtenaren bij het gadeslaan van de vooruitgang aan de verschillende gebieden waarvoor zij verantwoordelijk zijn. De efficiënte leider zal rapporten trouw bestuderen en nakijken. Onder het bestuderen van goede rapporten zullen de cijfers en statistieken levend worden en in plaats van nummers zal hij wellicht zien dat Jan Jansen het jeugdwerk niet heeft verlaten als padvinder tweede klas, dat hij niet in het Aäronische priesterschap is opgenomen en ook de OOV-vergaderingen nog niet heeft bijgewoond.

Een welingelichte leider kan zijn kudde goed van ad-

vies dienen. Hij kan bepaalde bijzonderheden precies vermelden wanneer hij een compliment maakt naar aanleiding van verdienstelijke successen en op subtiële wijze bemoedigend zijn in gevallen waar vooruitgang bereikt kan worden of waar een passender optreden wordt vereist.

Plaatselijke leiders dienen de rapporten ijverig te bestuderen. Zij dienen de feiten en cijfers te allen tijde tot hun beschikking te hebben. Het is misschien wel goed het volgende gezegde voor ogen te houden: „Leiderschap komt van boven neerdruppelen; ze borrelt niet van de bodem op.”

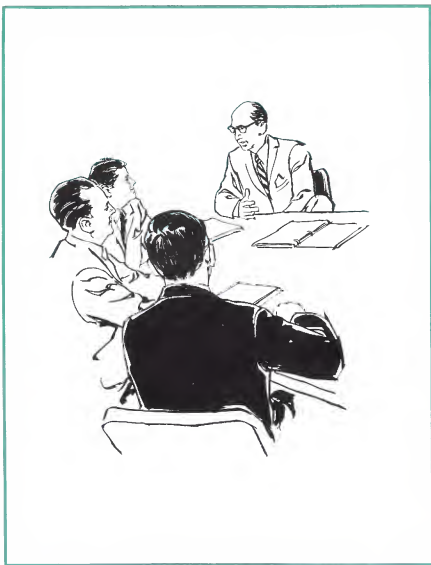
Met goede verslagen en rapporten kan een leider zijn eigen prestaties beoordelen. Hij kan de prestaties

van zijn mensen vergelijken met die van een maand geleden, een jaar geleden, twee jaar geleden of zelfs langer. Iemand heeft eens gezegd: „Niets is goed of slecht behalve bij vergelijking.” Het is beter je eigen strengste criticus te zijn en je met jezelf en je eigen maatstaven te vergelijken dan met anderen. Hier zijn enkele sferen die zich tot vergelijking lenen: Het Evangelie leert eeuwige vooruitgang. Hoe is de stand van zaken met betrekking tot de vooruitgang van de kerkleden binnen mijn rechtsbevoegdheid? Hoe groot is het percentage van hen die op dit moment de avondmaalsvergaderingen bijwonen vergeleken met een maand geleden? Een jaar geleden? Twee jaar geleden? Hoe groot is het percentage van volwassen leden die in aanmerking komen voor een tempel-

aanbeveling? Hoe groot is het percentage van huwelijken die in de tempel voltrokken worden? Dit zijn slechts voorbeelden; de naar behoren samengestelde rapporten zullen nog vele andere punten van belang aan het licht brengen. Statistische rapporten weerspiegelen de handelingen van personen en steeds dienen wij voor ogen te houden dat onze zorg voor het kind van God voor wie wij verantwoordelijk zijn het punt is waar het op aan komt en niet het nummer dat het op het rapport vertegenwoordigt.

Er zijn andere gewichtige aangelegenheden in het leven van de mensen voor wie de leider zorg moet dragen die in de verslagen en rapporten niet worden weergegeven, maar verslagen en rapporten zijn maatstaven waarmee wij prestaties voortdurend moeten meten.

Een leider die zijn arbeid verricht zonder gebruikmaking van zijn verslagen en rapporten is als een piloot die zonder instrumenten vliegt. Hij dient de tendenzen die de rapporten tonen te beschouwen en de oorzaken ervan na te gaan. Dan kan hij de nodige stappen nemen om de situatie of situaties te verbeteren.

Een efficiënte en toegewijde leider werkt altijd volgens een vooropgezet doel. Wanneer hij aan de hand van de rapporten heeft vastgesteld welke richting zijn organisatie op een of ander gebied tot dusver heeft gevolgd, kan hij overwegen welke koers in te slaan om zijn mensen te helpen zich geestelijk te ontwikkelen.

Door het gebruik van geschreven rapporten kan de leider van maand tot maand het totaalbeeld overzien van

het programma van de Kerk waarmee zij het individu tracht op te heffen. Verslagen en rapporten helpen de verstandige leider het programma in het juiste evenwicht en in de juiste proporties te houden.

In het goddelijke plan der dingen staat de persoon bovenaan. De programma's van de Kerk en de rapporten over het functioneren daarvan zijn bedoeld om ieder lid van de Kerk te helpen een zinvoller leven te genieten hier en in het hiernamaals. Dit zal bereikt worden wanneer wij onze verbindingslijnen verbeteren; een goedgeïnformeerde werker is een efficiënter werker.

De rapporten van de verschillende activiteiten van de Kerk komen allemaal terecht op het bureau van de bisschop. Onder de priesterschapscorrelatie krijgt de bisschop meer belangstelling voor mensen dan voor programma's, zelfs al zijn de kerkprogramma's van vitaal belang. Hij zal zich meer interesseren voor het voorzien in hun noden en het verlenen van hulp bij hun hemelwaarts streven dan voor het overleggen van een gunstig statistisch rapport. Hij zal de rapporten beoordelen naar hetgeen de activiteiten in zijn wijk bijdragen tot vooruitgang van de leden. Hij zal de cijfers bestuderen als symbolen van zielen. Hij zal een diepgaand onderzoek instellen naar wat er achter die symbolen verborgen ligt en naar de levenswijze van de mensen die hij geroepen is te leiden. Goede rapporten volgen op goede handelingen; goede rapporten weerspiegelen de prestaties van toegewijde leden.

Een wijze bisschop zal gebruik maken van rapporten om een leidraad te hebben bij de resultaatsbesprekingen met priesterschapsleiders. Hij zal gebruik maken van rapporten bij zijn besprekingen op vergaderingen van het uitvoerend comité van de wijk en op raadsvergaderingen. Hij zal de verslagen gebruiken om navraag te doen over bepaalde families, de actieve zowel als de inactieve. Hij zal de cijfers gebruiken als leidraad voor hemzelf en voor zijn medewerkers bij het ondernemen van de stappen die noodzakelijk zijn voor geestelijke versterking van de leden.

Evenzo zal de ringpresident een onderzoek willen instellen naar de activiteiten van zijn bisschoppen en priesterschapsleiders die niet direct blijken uit de gegevens van de rapporten. Hij zal willen weten hoe elke bisschop zich van zijn taak kwijt met betrekking tot de planmatige voorziening in de noden van de mensen in zijn wijk. Regionale vertegenwoordigers van de Twaalven zullen eveneens willen onderzoeken hoe een ringpresident met zijn bisschoppen samenwerkt om zijn mensen te dienen.

Eveneens zullen algemene autoriteiten op bijeenkomsten met regionale vertegenwoordigers van de twaalfen en ringpresidenten willen weten hoe bepaalde programma's de mensen helpen.

Maar bij al dit streven naar geestelijke versterking zullen de tijd, het talent en de energie van de leider productiever zijn indien hij rapporten bestudeert, interpreteert en verstandig aanwendt. Deze verslagen zullen van veel meer nut voor hem zijn als ze accuraat, compleet en (wordt vervolgd op blz. 393)

Om datgene te volbrengen

De Heer belooft viervoudig

Heber J. Grant vertelt dit verhaal uit zijn jeugd:

„Ik herinner mij dat ik eens in mijn jonge jaren met \$ 50.00 op zak liep, welk bedrag ik van plan was op de bank te deponeren. Toen ik op donderdagmorgen naar de vastenvergadering ging — destijds werd de vastenvergadering altijd op donderdag in plaats van op zondag gehouden — en de bisschop een beroep op ons deed voor een gift, trad ik naar voren en overhandigde hem de \$ 50.00. Hij nam er vijf van, legde ze in het laatje en gaf de resterende \$ 45.00 aan mij terug met de woorden dat die vijf dollar mijn volledige aandeel was.

„Ik zei: ‚Bisschop Woolley, met welk recht ontnemt u mij de gelegenheid de Heer aan mij te verplichten? Heeft u vandaag niet in uw preek hier gezegd dat de Heer ons viervoudig belooft? Mijn moeder is weduwe en zij heeft \$ 200.00 nodig.’

„Hij zei: ‚Beste jongen, denk je dan dat als ik die \$ 45.00 ook neem, jij de \$ 200.00 vlugger zult krijgen?’

„Ik zei: ‚Jazeker.’

„Op mijn weg van de vastenvergadering naar de plaats waar ik werkte, viel mij een idee in. Ik stuurde een telegram naar iemand met de vraag of hij bepaalde obligaties zou willen kopen tegen een zekere prijs — ik zou ze binnen achtenveertig uur leveren — en zo ja, hoeveel, en of ik een wissel op hem mocht trekken via de Wells Fargo Bank. Het was iemand die ik niet kende. Ik had hem nog nooit in mijn leven gesproken, maar wel een paar keer in Salt Lake City op straat ontmoet.

„Hij telegrafeerde terug dat hij er zoveel van wou hebben als ik maar kon krijgen. Ik verdiende op die transactie \$ 218.50.

„De volgende dag ging ik naar de bisschop en zei:

‚Bisschop ik heb \$ 218.50 verdiend nadat ik de vorige keer die gift van \$ 50.00 betaalde, dus ben ik \$ 21.85 aan tienden schuldig. Ik zal het verschil tussen \$ 21.85 en \$ 18.50 nog bij elkaar moeten krijgen. Het kan vast niet in de bedoeling van de Heer liggen mij de tiende te schenken waar Hij mij al 400% teruggegeven heeft.’

„Er zullen wel mensen zijn die zeggen dat het anders toch wel gebeurd zou zijn. Ik geloof van niet. Ik geloof dat ik het telegram anders nooit gestuurd zou hebben.

„Als heiligen der laatste dagen, dat voel ik in mijn hart, groeien wij materieel, geestelijk en in elk ander opzicht door onze plicht te doen. Als wij gehoorzaam zijn aan de geboden van de Heer en vrijgevig met betrekking tot onze tijd en onze middelen, dan zullen wij groeien in de geest en het getuigenis van het Evangelie en ik geloof niet dat we er ooit materieel armer op worden. Ik geloof vast en zeker dat de Heer de vensters van de hemel opent wanneer wij onze financiële plichten vervullen en zegeningen over ons uitstort van geestelijke aard, die van veel groter waarde zijn dan tijdelijke dingen. Maar ik geloof dat Hij ons ook zegeningen geeft van tijdelijke aard.”

Nephi — „Een van mijn leidsterren“

De president sprak sterk tot de verbeelding van jonge mensen omdat zijn leven een afspiegeling was van de dingen die hij predikte. De volgende vermaning tot de jeugd is een goed voorbeeld:

„Droom, o jeugd; droom edele en mannelijke dromen en uw dromen zullen uw profeten zijn.

„Indien ge ambities koestert, droom van wat ge wenst te volbrengen en zet er dan uw schouders onder en ga aan de slag. Dagdromen zonder arbeid zijn volko-

wat de Heer gebiedt

(Passages ontleend aan *Heber J. Grant — Highlights in the life of a great leader*, door Bryant S. Hinckley. Toestemming verleend voor gebruik.)

men nutteloos; het is het werk waar het op aan komt. Het geloof zonder de werken is dood, zegt Jakobus ons, gelijk het lichaam zonder geest dood is. Velen hebben geloof, maar niet de werken en ik geloof in de mensen die zowel het geloof als de werken hebben en vastbesloten zijn iets te doen.

„Voor diegenen van u die edele neigingen hebben zal de Heer de weg openen zodat u het werk kunt volbrengen. Er is geen enkele passage in het hele Boek van Mormon die zo'n diepe indruk heeft gemaakt op mijn hart, mijn ziel, mijn hele wezen als Nephi's woorden toen hij met zijn broeders naar Jeruzalem ging om de koperen platen van Laban te bemachtigen. Toen hun poging mislukte en Nephi's broeders terug wilden gaan naar hun vaders tent in de wildernis . . . zei hij tot hen dat hij wist dat de Here geen geboden aan de mensen gaf zonder tevens de weg te bereiden zodat zij zouden kunnen volbrengen wat Hij hun gebod. . . Ik las het Boek van Mormon als jongeman en kwam onder de bekering van Nephi meer dan van welke andere persoon ook in de wereldse of gewijde geschiedenis over wie ik ooit heb gelezen behalve de Heiland der wereld. . . Hij is een van mijn leidsterren.“

Een definitie van succes

In 1897 gaf Heber J. Grant deze definitie van succes: „Het is niet van degene die slechts erin slaagt zijn fortuin te maken en daardoor het gevoel van genegenheid waartoe zijn hart van nature in staat is verstoemp en de liefde voor zijn evenaasten uit zijn hart verbant dat men kan zeggen dat hij waarlijk geslaagd is, maar van degene die zodanig leeft dat zij die hem het best kennen hem het meest zullen liefhebben en dat God Die niet alleen zijn

daden kent maar ook de diepste gevoelens van zijn hart, hem zal liefhebben; slechts van zo iemand — al zou hij in armoede sterven — kan het inderdaad en naar waarheid gezegd worden dat hij behoort te worden gekroond met een rijkdom aan succes.

„Ik verklaar met overtuiging dat de wet van succes hier en in het hiernamaals zegt dat men nederig en vroem van hart moet zijn en moet werken, werken, werken.

„Ik geloof niet dat er iemand is die zijn ideaal ooit bereikt, maar indien wij naar onze beste vermogens ernaar streven van dag tot dag beter te worden, dan handelen wij overeenkomstig onze plicht. Indien wij trachten onze eigen tekortkomingen te verhelpen, indien wij zo leven dat wij God kunnen vragen om kennis en intelligentie en vooral om Zijn geest, dan kunnen wij onze zwakheden overwinnen. Dan, zeg ik u, bevinden wij ons op het rechte en smalle pad van het eeuwige leven. Dan behoeven wij niet te vrezén. Ik ben niet bang dat iemand mij ooit kwaad zal doen, maar ik ben wel bang dat ik wellicht er niet in zal slagen even getrouw en ijverig te zijn als ik behoorde te zijn en ik ben ook bang dat ik er misschien niet in zal slagen al de talenten die God mij heeft gegeven te gebruiken op de wijzen zoals ik ze behoorde te gebruiken.“ (Bz. 176—187.) ○

Petrus' visioen en getuigenis wijzigde de gewoonte in vroeger dagen om het Evangelie alleen tot de Joden te prediken en de vergeving van zonden door de doop in de naam van Jezus Christus werd . . .

DE HOOP EN VREUGDE VAN IEDERE MENS

De wonderbaarlijke gebeurtenissen tijdens Christus' zending zijn wijd en zijd bekend. Maar er is één periode in de ontwikkeling van de Kerk in haar eerste dagen die dikwijls over het hoofd gezien wordt of opzettelijk genegeerd en die de belangrijke jaren, volgend op de bediening van Jezus Christus, bestrijkt. De gebeurtenissen van deze periode zijn te boek gesteld in „De Handelingen der apostelen“. Handelingen geeft ons een voortzetting van de bediening van de Heiland zoals die wordt onthuld door de Heilige Geest, Die op deze apostelen heeft ingewerkt. Ze wordt wel „Het Evangelie van de Heilige Geest“ genoemd. Dit verslag vertelt ons over Paulus' zending onder de niet-Joden en over Petrus' zending onder de Joden. Ze vertelt ook over Petrus' latere bekering, door een visioen, tot de grote verantwoordelijkheid om het Evangelie aan de hele wereld te brengen.

DOOR EVALYN M. SANDBERG

Vele bekeringen — vele dopen — waren het gevolg van Petrus' krachtige getuigenis en de invloed van de Heilige Geest die op de geest van zijn toehoorders inwerkte. Op één dag traden drieduizend tot het geloof toe en lieten zich dopen. Bij een andere gelegenheid waren er vijfduizend toehoorders die na gehoord te hebben, geloofden.

Tot aan de tijd van de gebeurtenissen die in Handelingen zijn opgetekend was het Evangelie alleen tot de Joden gepredikt. Om te voorkomen dat heidense gebruiken en ideeën het Joodse leven zouden infiltreren hadden godsdienstleiders het reeds lang „onwettig” verklaard dat Joden met mensen van andere naties omgingen. De eerste Christenen, die natuurlijk ook Joden waren, bleven deze regel als iets vanzelfsprekends beschouwen en pasten hem toe in hun eigen leven. Maar er kwam een groot keerpunt in de geschiedenis van het Christendom toen Petrus zijn merkwaaardige visioen te Joppe kreeg. Tijdens deze manifestatie zag hij allerlei soorten beesten tot hem neerdalen, vele ervan door de Joodse wet als „onrein” afgekeurd en dus ongeschikt om als voedsel te dienen; hij hoorde een stem zeggen: „Sta op, Petrus! slacht en eet.” Eerst maakte Petrus tegenwerpingen met de woorden: „Ik heb nooit gegeten iets, dat gemeen of onrein was.” Toen antwoordde de stem: „Hetgeen God gereinigd heeft, zult gij niet onrein maken.” (Zie Handelingen 10:9—16.)

Terwijl hij nog diep nadacht over de betekenis van deze broedschap die driemaal werd herhaald, zei de Geest tot hem: „Zie, drie mannen zoeken u; daarom, sta op, ga af, en reis met hen, niet twijfelend; want Ik heb hen gezonden.” (Handelingen 10:19, 20.)

Petrus ging met de mannen mee, vergezeld van enkele broeders uit Joppe. De mannen waren naar Petrus gezonden door Cornelius, een Romeins hoofdman, „Godzalig en vrezende God, met geheel zijn huis, en doende vele aalmoezen aan het volk, en God geduriglijk bidende.”

Cornelius had zelf tijdens het gebed een visioen gekregen waarin een engel Gods hem verzekerde dat zijn gebeden waren verhoord en zijn aalmoezen erkend. Hij gebood hem Petrus te ontbieden, de plaats noemend waar men hem kon vinden en eraan toevoegend: „Deze

zal u zeggen, wat gij doen moet.” (Zie Handelingen 10:1—6.)

Aldus was de Heilige Geest bezig op twee rechtvaardige mensen in te werken — elk van hen onbewust van het grote plan, maar elk bereid in gerechtigheid geleid te worden.

Toen Petrus in Caesarea aankwam „ging hem Cornelius tegemoet, en vallende aan zijn voeten, aanbad hij. Maar Petrus richtte hem op, zeggende: Sta op, ik ben ook zelf een mens.” (Handelingen 10:25, 26.)

Terwijl Petrus het huis betrad, vond hij er vele verwanten en vrienden van Cornelius, die samengekomen waren. Hij begroette hen met deze woorden:

... *Gij weet, hoe het een Joodsen man ongeoorloofd is, zich te voegen of te gaan tot een vreemde; doch God heeft mij getoond dat ik geen mens zou gemeen of onrein heten. Daarom ben ik . . . gekomen, ontboden zijnde. Zo vraag ik dan, om wat reden gijlieden mij hebt ontboden.* (Handelingen 10:28, 29.)

Cornelius vertelde over de instructies die hij in zijn visioen had ontvangen, waarop Petrus antwoordde:

... *Ik verneem in der waarheid, dat God geen aannehmer des persoons is; Maar in allen volke, die Hem vrees en gerechtigheid werkt, is Hem aangenaam.* (Handelingen 10:34, 35.)

Petrus vervolgde, getuigend van Jezus en Zijn goddelijke zending:

Gijlieden weet de zaak . . . hoe God Hem gezalfd heeft met den Heiligen Geest en met kracht; Welke het land doorgegaan is, goedgeoede, en genezende allen, die van den duivel overweldigd waren; want God was met Hem. Dezen geven getuigenis al de profeten, dat een iegelijk, die in Hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door Zijn Naam. (Handelingen, 10:37, 38, 43.)

Terwijl Petrus sprak, „viel de Heilige Geest op allen, die het Woord hoorden.”

De broeders die uit Joppe met Petrus waren meegekomen, verbaasden zich erover „dat de gave des Heiligen Geestes ook op de heidenen uitgestort werd. Want zij hoorden hem spreken met vreemde talen en God groot maken”.

Toen Petrus dit verschijnsel waarnam, werd hij ertoe gebracht uit te roepen:

Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben, gelijk als ook wij? En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren. . . (Handelingen 10:47, 48.)

Stelt u zich de ontsteltenis van de broeders in Judea voor toen zij hoorden dat heidenen tot de Kerk waren toegelaten! Toen Petrus naar Jeruzalem terugkeerde, gispiten zij hem met deze woorden: „Gij zijt ingegaan tot mannen, die de voorhuid hebben, en hebt met hen gegeten.”

Dit noodzakete Petrus verslag te doen van alle onstandigheden die een dagelijkse radicale afwijking van de Joodse wet begeleidden. Hij vertelde over zijn visioen en de oproep van Cornelius, en besloot zijn toelichting als volgt:

En als ik begon te spreken, viel de Heilige Geest op hen, gelijk ook op ons in het begin. En ik werd gedachtig aan het woord des Heeren . . . Johannes doopte wel met water, maar gijleden zult gedoopt worden met den Heiligen Geest. (Handelingen 11:15.)

Petrus eindigde met de erkenning van de oppermacht van Gods wil:

Indien dan God hun evangelijke gave gegeven heeft, als ook ons, die in den Heere Jezus Christus geloofd hebben, wie was ik toch, die God konde weren? (Handelingen 11:17.)

En de Joodse broeders, „. . . als zij dit hoorden, waren . . . tevreden, en verheerlijkten God, zeggende: Zo heeft dan God ook den heidenen de bekering gegeven ten leven!” (Zie Handelingen 11:18.)

Van die tijd af werd het Evangelie op vele plaatsen en tot vele volken gepredikt.

In de wonderen van Christus' persoonlijke bediening zien wij de macht van God geopenbaard door een Volmaakt Man. In de Handelingen der apostelen zien wij Gods macht in werking treden door waardige mannen die geroepen en geordend werden tot het werk van de Meester, maar die, op dit belangrijke verschil na, gewone sterfelingen waren. Wij zien ook de verspreiding van het Woord van de enkele uitverkorenen naar de massa.

Het Evangelie werd algemeen toegepast, zelfs in haar eerste jaren. Het is, zoals het in de bedoeling van de Schepper ervan gelegen heeft, de hoop en de vreugde van iedere mens. ○

Gezamenlijke opzegging voor januari 1970.

De navolgende teksten dienen in september door de leerlingen van de leergangen 15 en 19 uit het hoofd geleerd te worden, en door de respectieve klassen gezamenlijk opgezegd te worden in de zondagsschooldienst van 4 januari 1970.

LEERGANG 15:

(Als we onze aardse vaders gehoorzamen en respecteren dienen we dan niet nog gewilliger te zijn de geboden en aanwijzingen van onze hemelse Vader op te volgen, die ons naar het eeuwige leven zullen leiden?)

„Voorts, wij hebben de vaders onzes vleses wel tot kastijders gehad, en wij ontzagen hen; zullen wij dan niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn, en leven?” — Hebreë 12:9.

LEERGANG 19:

(Onze verlangens zullen verwezenlijkt worden door geloof en ernstig gebed.)

„En wat gij ook de Vader in Mijn naam zult vragen, wat goed is, gelovende, dat gij zult ontvangen, ziet, het zal u worden gegeven.” — III Nephi 18:20.

Avondmaalsopzegging voor december

Senior Zondagsschool

„Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.”

— (Johannes 3:16.)

Junior Zondagsschool

„Laat ons elkander liefhebben, want de liefde is uit God.”

— (I Johannes 4:7.)

Melvin W. Dunn

Een *bijzonder* kerstgeschenk

DOOR BERNADINE BEATIE

Jamie sprong vlug van de wagen toen pa aan de teugels trok en de paarden tot stilstand bracht in New Town, een Amerikaanse nederzetting aan de grens. Zijn oudere broer en zuster, Paul en Hester, klommen naar beneden en gingen naast hem staan. Dit zou hun laatste tocht naar de stad zijn voor Kerstmis, hun laatste kans om cadeautjes te kopen.

„Over een uur terug zijn,” zei pa, terwijl hij het span vastbond. „Verstaan?”

„Ja, vader”, zei Jamie het eerst. Hij wist dat pa zich ongerust maakte omdat ze ma op de boerderij achtergelaten hadden alleen met mevrouw Fowler om op haar te passen, al had ma telkens weer gezegd dat ze zich wel zou redden.

„Haast je maar niet,” had ze hen vanuit het grote bed toegeroepen dat dicht tegen het venster aan was geschoven zodat ze naar buiten kon kijken. Toen had ze zo lief geglimlacht dat haar hele gezicht oplichtte. De gedachte aan haar alleen al maakte dat Jamie zich warm van binnen voelde. Hij wist dat ma wel de dapperste vrouw ter wereld was. Ze had niet één keer geklaagd na dat ongeluk. Jamie huiverde. Hoe bang waren ze geweest, hij, z'n broer en z'n zuster, toen op een morgen kort nadat pa en ma naar de stad waren gereden pa hinkend thuiskwam met ma in z'n armen. Ma's gezicht was bleek van de pijn maar zelfs toen had ze geglimlacht.

„Span op hol geslagen en wagen

gekanteld," was pa's korte uitleg geweest en toen liet hij Paul de dokter halen.

Toen ma wist dat ze verscheidene maanden het bed zou moeten houden, was haar enige zorg dat het meer werk voor iedereen betekende.

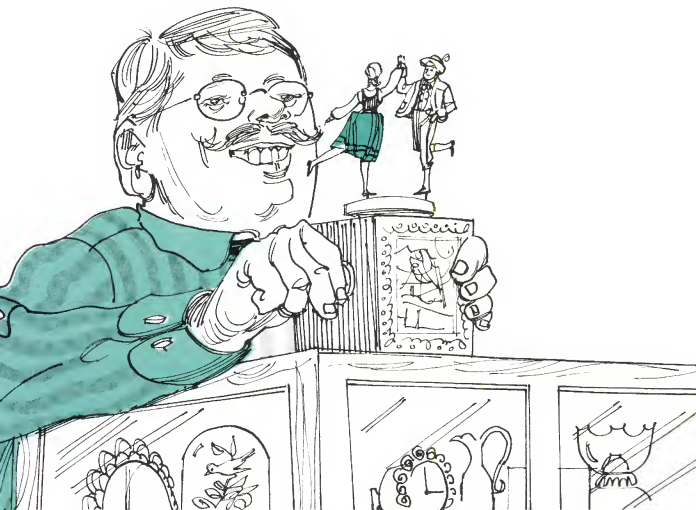
Jamie's vingers sloten zich om de muntstukken in z'n zak terwijl hij achter Paul en Hester aan Wilson's Emporium binnen stapte. Hij wou dat hij meer geld had. Hij wilde dit jaar een prachtig, schitterend cadeautje voor ma kopen.

Meneer Wilson stond achter de toonbank, bezig een sleuteltje in een van de wanden van een doosje om en om te draaien. „Morgen," zei hij. Daarop plaatste hij het doosje op de

toonbank en glimlachte toen het een tingelend wijsje begon te spelen en twee heel kleine figuurtjes bovenop het doosje langzaam in de rondte draaiden.

„Een muziekdoos!" zei Jamie ademloos en met wijdopengesperde ogen. Hij keerde zich tot Hester en Paul. „Net zo een als ma had toen ze nog een klein meisje was. Ze heeft ons ervan verteld, weet je nog wel? Alleen had die van haar de vorm van een huisje en was er een klein meisje bovenop — een meisje in een blauwe jurk."

Hester en Paul knikten en gretig keerde Jamie zich weer naar meneer Wilson. Dit was het schitterende cadeautje voor ma! Maar toen meneer Wilson zei wat het kostte, zette Jamie grote ogen op. Zoveel geld had hij in z'n hele leven nog nooit gezien!

Wat klonk het lief, dacht Jamie, net het zingen van een vogel. Wat zou ma het prachtig vinden! Opeens kreeg hij een idee. Hij zou een muziekdoos voor ma maken voor Kerstmis — een bijzonder soort muziekdoos. Jamie was knap in het maken van dingen. Iedereen gaf altijd erg hoog op over de beesten die hij sneed uit de restantjes notenhout die pa voor hem bewaarde.

Terwijl Hester en Paul hun cadeautje uitzochten, drentelde Jamie wat rond in de winkel, de schappen goed bekijkend. Meneer Wilson kwam tenslotte naar hem toe om hem te bedienen.

„En, Jamie, kan ik je helpen?“

Jamie wees naar drie kleine blikken met verf, een kwast, en een doos met gereedschap voor houtbewerking. Hij hoorde Hester misprijzend de adem inhouden.

„Je wordt verondersteld een cadeautje voor ma te kopen, niet voor jezelf,“ fluisterde ze kwaad.

„Ik ga ze gebruiken om een cadeautje voor ma te maken,“ zei Jamie.

„H'm!“ zei Hester, 't hoofd in de nek werpend.

„Wat een mooie smoes!“ grinnikte Paul. „Je hebt het al lang zelf willen hebben, Jamie.“

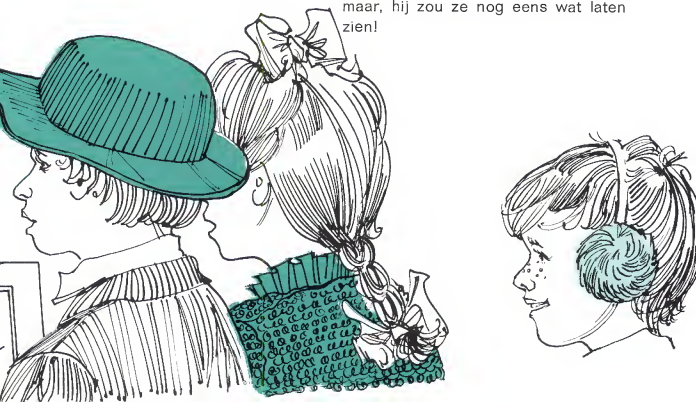
„Wacht maar eens af tot Kerstmis!“ riep Jamie uit. Het hart zonk hem in de schoenen toen hij zag dat zowel Hester als Paul hem niet geloofde.

Pa stond al bij de wagen te wachten. „Heb je iets aardigs voor ma kunnen vinden?“ vroeg hij.

„Paul en ik wel,“ zei Hester, maar Jamie —.

„Laat Jamie met rust, zus,“ kwam Paul tussenbeide. „Hij is nog maar een kind.“

Jamie klauterde in de wagen. Hij wilde uitleggen dat hij een muziekdoos dacht te maken, zo één als ma vroeger had, maar hij wist dat ze hem zouden uitlachen en plagen. Wacht maar, hij zou ze nog eens wat laten zien!

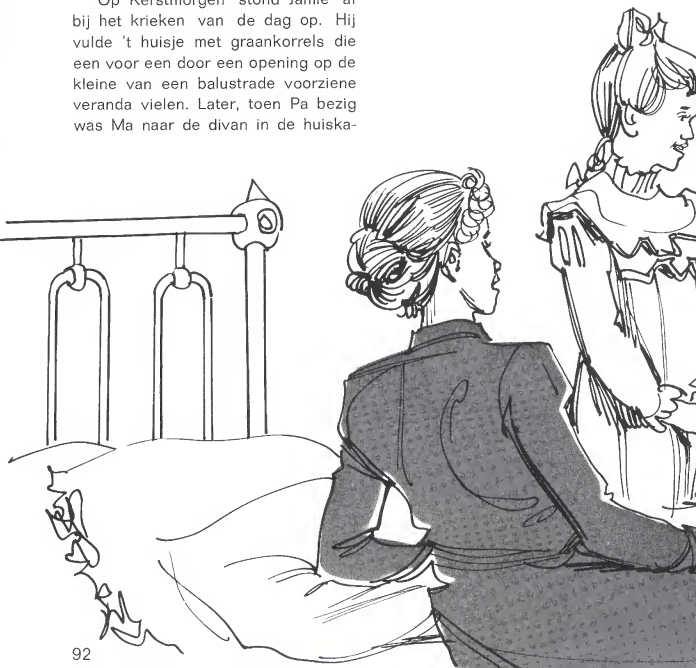
Van toen af gebruikte Jamie ieder vrij uurtje om aan het cadeautje voor moeder te werken. „'t Huisje was gemakkelijk te maken, maar het snijden van het kleine meisje met haar uitgestrekte armen was zo moeilijk dat hij het meer dan eens bijna opgaf. Telkens weer begon hij opnieuw, maar gooide het iedere keer weer weg. Tenslotte kreeg hij er één af en vond dat het ermee door ging.

Paul en Hester waren nieuwsgierig, maar Jamie werkte in 't geheim en hield zijn cadeautje goed verborgen. Eindelijk was het klaar en geverfd.

Op Kerstmorgen stond Jamie al bij het krieken van de dag op. Hij vulde 't huisje met graankorrels die een voor een door een opening op de kleine van een balustrade voorziene veranda vielen. Later, toen Pa bezig was Ma naar de divan in de huiska-

mer te dragen, rende Jamie naar buiten om de muziekdoos in de grote eikeboom op te hangen buiten ma's raam. Toen hij weer naar binnen holde, had pa de kaarsen in de kerstboom al aangestoken, en stond nu te wachten om de namen op de kerstpakketten af te roepen.

Lachend en druk pratend opende iedereen z'n cadeautjes en Jamie was te opgewonden over z'n nieuwe slee en een grote doos boetseerlei om zich druk te maken over wat ma zou denken over een muziekdoos die niet spelen wou.

„Waar is je cadeautje voor ma, Jamie?“ riep Hester uit, nadat ze alle pakketjes geopend hadden.

„Kom maar mee naar ma's kamer,“ zei Jamie. 't Hart klopte hem in de keel toen hij voorop rende en bij het venster ging staan. Hangend aan een boomtak daarbuiten, zwaaide 't geelgekleurde huisje zachtjes heen en weer, en 't gesneden meisjesfiguurtje in 't blauw scheen bijna levend.

Jamie hoorde de anderen binnenkomen en de veren van 't bed kraken toen pa heel voorzichtig ma erop legde.

„Kijk eens!“ riep Hester. „'t is een huisje. Wat leuk!“

Terwijl Jamie erop wachtte dat z'n moeder iets zou zeggen, kwam een kardinaalvogel naar beneden fladderen, streek op de veranda van 't huisje neer en begon naar de graankorrels te pikken.

„'t is een vogelhuisje!“ riep Paul uit.

Toen begon ma te spreken. „Nee,“ zei ze zachtjes. „'t is meer dan een vogelhuisje — 't is een muziekdoos, net zo een als ik toen had, als klein meisje.“

Jamie draaide zich met een ruk om. „Je weet 't nog, he ma!“ riep hij blij uit. Toen voegde hij eraan toe: „'t Spijt me dat ik 't niet heb kunnen laten spelen.“

„Maar dat doet 't well!“ riep moeder. „Luister maar!“

De kardinaalvogel lichtte z'n kop op en zong: „Twiet, twiet, tsrrr-tsjrrr-tsjrrr!“

Opeens begon iedereen te lachen, maar 't was een warme en gelukkige lach, en die van Jamie was 't gelukkigste van allemaal.

WENDELL J. ASHTON

Vannacht, terwijl ik uit het venster van onze huiskamer naar buiten kijk naar de stad die daarbeneden ligt, zie ik dat de heldere lichtjes van de Kerstboom in de huizen bijna helemaal onzichtbaar zijn geworden door de sneeuwvlokken die geluidloos naar beneden komen dwarrelen. Daarstraks, in de heldere avondlucht, leek de stad wel een reusachtige juwelenkist met flonkerende edelstenen.

Ik heb zitten denken aan al de Kerstfeesten die ik in mijn leven heb meegemaakt gedurende meer dan een halve eeuw nu.

Een van de gedenkwaardigste daarvan dat mij toen persoonlijk niet erg trof, is door de jaren heen van invloed op mij geweest.

Dit is het verhaal zoals ik het mij herinner:

Mijn vader had destijds een zaak voor bouwmaterialen. Ons huis dat van roodbruin baksteen opgetrokken was, had twee verdiepingen met een steil aflopend dak en lag in de buitenwijken van de stad. Mijn twee jongere zusters sliepen in dezelfde slaapkamer op de tweede verdieping. Een van hen was negen jaar, de andere

De rose toilettafel

zes. Hun slaapkamer zag uit op onze garage en oprijlaan daarbeneden.

Mijn vader en moeder hadden hun plannetje al klaar voor het Kerstfeest van hun twee jongste dochters. Elk zou een mooie rose toilettafel krijgen met een spiegel en verschillende laajes. Dicht bij de zaak van mijn vader woonde een schrijnwerker die ze zouden vragen om de „speelgoed“ toilettafels te maken en al gauw toog deze aan 't werk.

Deze rose toilettafels zouden een echte verrassing worden voor de twee zusjes.

Kerstmis naderde en de twee blonde zusters spraken vol verwachting over wat zij wel zouden krijgen op de mooiste morgen van het jaar. Poppen? Een paar schaatsen voor de een, een slee voor de ander? Een nieuwe jurk of een nachtpon? Een gezelschapsspel of een speelgoedservies?

Het was de avond voor Kerstfeest. Die nacht deden wij, alle zes kinderen, haast geen oog dicht. Op zeker ogenblik kwam mijn vaders auto in het donker de oprijlaan inrijden. Toen het portier van de auto openging, drukten de twee meisjes met wijddopen ogen

hun neus tegen het venster dat op de oprijlaan uitzag. Ze zagen iets lichtroods in of op de auto. Opgewonden zochten zij hun bed weer op.

Het was bij ons thuis de gewoonte dat op Kerstmorgen de kinderen in de rij gingen staan en dan op een teken van moeder naar de huiskamer marcheerden. Daar stond de Kerstboom en de cadeautjes waren er op de stoelen of ernaast geplaatst.

Tussen twee stoelen in stond een rose toilettafel met een glanzende spiegel. De zoete geur van dennehout en pas aangebrachte verf hing er nog aan.

Men kon zelfs zeggen dat de toilettafel lekker rook.

Maar er was maar één toilettafel.

Mijn moeder trok de twee zusters naar zich toe. De tranen kwamen haar in de ogen terwijl zij uitlegde:

„Er waren twee rose toilettafels, een voor elk van jullie. Maar gisteravond dacht je vader aan een weduwe met haar gezin. Hij vroeg zich af wat voor een Kerstmis zij wel zouden hebben. Zij heeft ook twee dochters. Je vader besloot toen een van de twee rose toilettafels aan hen te geven. Wat

hier staat moeten jullie met z'n beidjes delen."

En dat deden zij, ongeveer 15 jaar lang. Zij speelden er samen mee. Een van hen deed haar zakdoeken en kousen in een van de laatjes. De ander bewaarde de hare in een ander laatje.

Die Kerstmis is al ongeveer 40 jaar geleden. Mijn zusters die nu allebei een eigen gezin hebben, gebruiken de rose toilettafel nog altijd samen. Hun dochters delen er ook in. Hun moeders hebben de meisjes het verhaal verteld waarom die toilettafel zo bijzonder is.

Al enkele jaren staat de rose toilettafel in een speelkamer in het sou-

terrain in het huis van een van mijn zusters. Ze heeft daar altijd gestaan wanneer wij met Kerst bij elkaar kwamen.

"Wij twee zusters zijn door de jaren heen zo intiem met elkaar geweest," vertelde een van hen onlangs. „Die rose toilettafel heeft ons nog dichter bij elkaar gebracht — en ook onze kinderen.

De rose toilettafel heeft iets voor mij en mijn kinderen gedaan. Die andere rose toilettafel ook. Ze blijft mij steeds eraan herinneren dat sommige dingen die ons de meeste vreugde verschaffen in het leven die dingen zijn waar wij afstand van hebben gedaan.

KERSTMORGEN.

Het was Kerstmorgen en nog heel stil op zaal 7 van het ziekenhuis. Oma lag wat te soesen en dacht aan de Kerstochtenden uit haar jeugd en aan de Kerstochtenden met haar kinderen en kleinkinderen. Nu lag ze hier in het ziekenhuis. Och, ze was niet ontevreden, maar ze wilde deze dag zo graag bij haar man en kinderen zijn.

Stil kwam de nachtzuster binnen en zette een paar brandende kaarsen op het nachtkastje.

Och, dacht oma, de zusters hadden gisteren wel hun best gedaan. Ze hadden wat dennegroen opgehangen en een rood lint om de fruitmanden gedaan en van wit papier hadden ze kerstkleedjes geknipt en overal neergelegd, maar ja . . .

Maar wat hoorde ze daar? Was dat niet zingen, of verbeelde ze zich het maar?

Zachtjes ging de deur open en een zestal zusters schoven de zaal binnen en zongen: „Stille Nacht, Heilige Nacht . . .“ O, wat klonk dat mooi. Langzaam rolde er een traan over de wangen van oma. Ja, het was Kerstfeest ook hier.

Bijna iedere zondagsschooljongen kan de geschiedenis vertellen van de drie bezoeken van de engel Moroni aan het bed van de profeet Joseph Smith gedurende de nacht van 21 op 22 september 1823 en hoe de jonge Joseph, toen hij de volgende morgen met zijn vader aan het werk was, zich onwel begon te voelen en naar huis ging. Toen hij over de omheining klom viel hij op de grond, en de engel droeg hem op terug te gaan en zijn vader over de afgelopen nacht te vertellen.

De moeder van de profeet, Lucy Mack Smith, voegt hieraan enkele details toe in haar *History of Joseph Smith*.

Toen het gezin die daaropvolgende avond bijeen was, maakte Joseph aan hen bekend al wat hij zijn vader in het veld had verteld en ook zijn bezoek aan de heuvel Cumorah, waar de engel hem het verslag van het Boek van Mormon had getoond maar hem verboden had het vooralsnog weg te nemen.

Zijn oudste broer, Alvin, die bemerkte dat Joseph vermoeid was door de gebeurtenissen van die dag, operde: „Kom broeder, laat ons nu naar bed gaan en morgen vroeg opstaan zodat wij onze dagtaak een uur voor zonsopgang kunnen voltooien, en dan, als moeder onze avondmaaltijd vroeg wil bereiden zullen wij een mooie lange avond voor ons hebben en zullen wij allen ons nederzetten om naar je te luisteren terwijl je ons de grote dingen vertelt die God je heeft geopenbaard.“ (Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith*, (Salt Lake City: Stephens and Wallis, 1945, blz. 81.)

Joseph Smith en zijn gezin

DOOR ALBERT L. ZOBELL, JR.

De volgende avond, toen de zon was ondergegaan, drukte Joseph Smith zijn huisgenoten op het hart dat zijn ervaringen nog niet bekend gemaakt mochten worden buiten hun kring. Hij vertelde daarop verdere bijzonderheden over het werk dat hem was opgedragen en zijn gezin ontving die inlichtingen met vreugde.

Joseph bleef instructies van de Heer ontvangen en van die tijd af lieten zijn vader en moeder de kinderen altijd iedere avond bijeenkomen om naar hem te luisteren. Moeder Smith vertelt: „Ik veronderstel dat men zo'n vreemd schouwspel wel nergens ter wereld had kunnen zien

— het hele gezin in een kring gezeten, vader, moeder, zoons en dochters, met de grootste aandacht luisterend naar een jongen van achttien die nooit van z'n leven de Bijbel helemaal had doorgelezen; hij scheen veel minder geneigd te zijn boeken te lezen dan wie van onze andere kinderen ook, maar veel meer tot overpeinzing en diepe studie gestemd.

„Wij werden nu in onze mening gesterkt dat God op het punt stond iets aan het licht te brengen . . . dat ons een vollediger kennis zou geven van het plan van zaligheid en de verlossing van de menselijke familie. Dit verheugde ons zeer, de schoonste harmonie en het schoonste geluk vulde ons huis en er heerste rust in ons midden.

„Gedurende onze gesprekken in de avond hield Joseph soms een voordracht die zo onderhoudend was als men zich maar kon indenken. Hij beschreef dan de oude bewoners van dit vasteland, hun klederdracht, wijze van reizen en de dieren die zij bereiden; hun steden, hun bouwwerken, alles tot in details; hun wijze van oorlogvoeren; en ook hun godsdienstige erediensden. Dit deed hij met evenveel gemak, naar het scheen, alsof hij zijn hele leven onder hen had doorgebracht.“ (Ibid., blz. 82—83.)

Ouderling Eldred G. Smith, patriarch van de Kerk en de derde achterkleinzoon van de vader van de profeet Joseph, zei in een toespraak tijdens de 137e algemene halfjaarlijkse conferentie van de Kerk: „Dit zou wel de eerste gezinsavond in deze bedeling geweest kunnen zijn.“ (The Improvement Era, december 1967, blz. 82.) ○

Over het reiken naar de

Het lange, naaldvormige voorwerp schoot omhoog, de ruimte in. Terwijl ik zag hoe het zijn menselijke lading omhoog voerde naar de sterren kwam een oud en halfvergeten verhaal mij voor de geest. Het was een verhaal dat, zo had het eens geleken, geworteld was in fantasie — een onwerkelijk verhaal en toch heeft het recht op een plaats in de geschiedenis van het ontstaan van onze aarde.

„En zij zeiden: Kom aan, laat ons voor ons een stad bouwen, en een toren, welks opperste in den hemel zij, en laat ons een naam voor ons maken, opdat wij niet misschien over de ganse aarde verstrooid worden!

„Toen kwam de Heere neder, om te bezien de stad en den toren die de kinderen der mensen bouwden.

„En de Heere zeide: Ziet, zij zijn enerlei volk, en hebben allen enerlei spraak; en dit is het, dat zij beginnen te maken; maar nu, zoude hun niet afgesneden worden al wat zij bedacht hebben te maken?“ (Gen. 11:4—6. Cursivering van de schrijver.)

De mens is een rusteloos, onvoldaan, ongeduldig wezen, een mens met een reuzenverstand. Enigszins bevreesd lezen wij over hem: „... maar nu, zoude hun niet afgesneden worden al wat zij bedacht hebben te maken?“ Wij kunnen niet geloven dat de verbeeldingskracht van de mens zal eindigen op het oppervlak van de maan of van Mars, of enig ander lid van de familie van onze zon. En zo niet op één daarvan, waar dan wel?

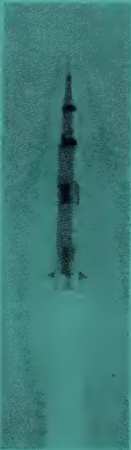
Voor de heilige der laatste dagen, wiens leer hem zegt dat ergens daar—ginds, ergens bij de grote ster Kolob, God Zijn troon heeft, zijn de creatieve mogelijkheden van de verbeeldings-

kracht van de mens nog een getuigenis temeer dat hij inderdaad een zoon van God is en dat als zodanig hem blijkbaar geen beperkingen zijn opgelegd. Als zoon van die Vader wordt de mens met geestdrift vervuld door de wetenschap dat de ruimte gevuld is met Gods koninkrijken en dat, indien hij getrouw is, hij zal delen in al wat Zijn Vader bezit.

Abraham aanschouwde deze koninkrijken en zei: „En ik zag, dat de sterren zeer groot waren, en dat één er van het dichtste nabij de troon van God was; en er waren vele grote sterren, die er dicht bij waren;

„En de Here zeide tot mij: Dit zijn de besturende sterren; en de naam van de grote is Kolob, omdat ze dicht bij Mij is, want Ik ben de Here, uw God; deze heb Ik geplaatst om alle degenen te besturen, die tot dezelfde orde behoren als die, waarop jij staat.“ (Abr. 3:2—3.)

Eenvoudig gezegd: Abraham zag dat deze aarde deel uitmaakt van een doorlopende aaneengeschakelde keten van besturende sterren door de ruimte heen omhoog reikend tot aan de troon van God, bij Kolob, het grote besturende hemellichaam dat bestemd is alle sterren en planeten te besturen die tot dezelfde orde behoren als de aarde. Weliswaar is God, Die al deze dingen door Zijn macht beheerst, een wezenlijk Persoon Die slechts één plaats tegelijk inneemt en over een plaats beschikt van waaruit Hij Zijn bestuursmacht uitoefent op al deze dingen, toch is Hij zo nauw aan de mensen op deze aarde verbonden dat Hij aan hen verschijnt en met hen van aangezicht tot aangezicht spreekt zoals de ene mens tot een ander.

M A A N

De Heer zei: „Welnu, indien er twee dingen zijn, het ene boven het andere, en indien de maan boven de aarde is, dan kan het zijn, dat er daar boven een planeet of een ster bestaat; en er is niets, dat de Here, uw God, in Zijn hart zal voornemen om te doen, of Hij zal het doen.“ (Abr. 3:17.) Aangezien de mens de zoon van God is, kan ook van hem worden gezegd dat er niets is dat hij „in zijn hart zal voornemen om te doen, of hij zal het doen.“ Voor diegenen die wellicht zullen opperen dat de mens het toppunt van zijn creativiteit niet kan bereiken, dat dit leven met zijn vermeende beperkingen slechts de gesloten poort van de dood heeft te bieden, kan een foto van een reuzen-projectiel die de hemelen in schiet hem eraan herinneren dat het leven eeuwig is, dat de vooruitgang van de mens even onbegrensd is als het hemelruim.

Toen God zeide: „hij, die het eeuwige leven heeft, is rijk“ (L. & V. 6:7), zei Hij iets dat alle mensen met hun rede kunnen geloven en vollediger kunnen begrijpen nu de hemelruimte zijn geheimen begint prijs te geven aan hen die zijn dimensies onderzoeken. En indien de sterfelijke mens dit kan volbrengen, hoe zou dan zijn toekomst zijn wanneer hij zich aansluit bij de onsterfelijken en van de Grote Onderzoeker alle geheimen van het heelal leert kennen?

Wij behoren niet tot diegenen die twijfelen aan de huidige voordelen welke men kan verkrijgen door de geheimen die boven en ver buiten de aarde liggen te doorgronden. Evenmin hoeven wij ons bezig te houden met toekomstige kolonisatie van de maan of andere hemellichamen die eventueel opgenomen kunnen worden in ons totale ruimteprogramma. Indien het bevolken van andere hemellicha-

men de mens niet gegeven is gedurende zijn sterfelijkheid, dan kunnen wij toch zeker de controle daarvan in Gods handen overlaten.

Wat wel voor ons van belang schijnt te zijn is het feit dat wij ons leven dienen in te richten volgens het voorbeeld dat door onze Vader in de hemel is gegeven, opdat deze grote successen in de ruimte door ons voortgezet kunnen worden tot in alle eeuwigheid. Dan kan het met recht van ons gezegd worden, wanneer wij onze stad en onze toren beginnen te bouwen: „... maar nu, zoude hun niet afgesneden worden al wat zij bedacht hebben te maken?“¹

¹ Tot goed begrip van deze weinig toepasselijke aanhaling van Genesis 11 : 6 zij hier opgemerkt dat de Engelse tekst in het Nederlands overgezet luidt: „... en nu zal van hen niets worden weerhouden wat zij bedacht hebben te maken...“

(vervolg van blz. 373)

„Ik ga naar een gratis bioscoopvoorstelling.“

Ik draaide de verwarming in mijn wagen op en zei: „Zeg me eens hoe je heet en waar je woont.“

Het bleek in de loop van ons gesprek dat zij geen lid van de Kerk waren.

„Er komt straks iemand bij jullie thuis. Jullie zult niet vergeten worden. Nou, je zult het vandaag goed hebben — en morgen is 't Kerstfeest.“

Die avond vroeg ik iedere bisschop met zijn bezorgers mee te gaan en erop toe te zien dat voor ieder gezin gezorgd werd en mij daarna verslag uit te brengen.

Terwijl ik op de laatste bisschop wachtte kwam ik tot de pijnlijke ontdekking dat ik iets over 't hoofd had gezien. In mijn haast om al mijn plichten op mijn werk en mijn verantwoordelijkheden in de Kerk te vervullen was ik de jongen die ik een lift had gegeven vergeten en de belofte die ik hem had gedaan.

Toen de laatste bisschop verslag gedaan had, vroeg

ik: „Bisschop, heeft u genoeg over om nog één gezin te bezoeken?“

„Jazeker,“ antwoordde hij.

Ik vertelde hem de hele geschiedenis en gaf hem het adres.

Wat later belde hij op om te zeggen dat ook dit gezin enkele welgevulde manden had ontvangen. De avond voor Kerstfeest was tenslotte ten einde en ik ging naar bed.

Toen ik die Kerstmorgen ontwaakte, zei ik in mijn hart: „God geve, dat ik nooit weer een jaar voorbij laat gaan zonder mijn mensen werkelijk te kennen. Als hun leider zal ik op de hoogte blijven van hun noden en zal ik erachter zien te komen wie mijn leiding het meest behoeven.“

Mijn zorgeloosheid dat eerste jaar had leed betekend omdat ik mijn mensen niet kende. Maar nu was ik vastbesloten de noden van degenen in mijn omgeving nooit weer over 't hoofd te zien. ○

Voor **JEUGD** van de
*de **JEUGD** Kerk*

Het *onwillige* Kerstmannetje

Paul Santos liep rillend en in zichzelf mompelend langs de straten. „Een mooie manier om de avond voor Kerstmis door te brengen,“ mopperde hij. „Denken ze soms dat ik het Kerstmannetje ben?“ Het was vernederend de wagen te moeten trekken, en zijn lading pakketjes was zwaar. Zijn laarzen knarsten op het ijs terwijl hij langs de goot voortsjokte om het gedrang op het trottoir te vermijden waar de menigte zich repte. „Nonsens, nonsens, nonsens! Bah! Humbug! Kerstmis is quatsch!“ Ingenomen met zijn opmerking, begon hij vlugger te lopen.

Paul Santos was de jongste van de vijf zoons van Antonio Santos, een welvarende kruidenier uit een voorstadje van de grote stad, waar Antonio een man van enige betekenis was. De trotse rijkdom van zijn goede vader en de geduldige Europese bekwaamheden van zijn vriendelijke moeder maakten op Paul geen indruk. Hij was een opstandige jongeman die er schoon genoeg van had om door zijn rijke schoolgenoten te worden beschimpt. En nu, op de avond voor Kerstmis, moest hij, nota bene, als in het sprookje de goede toverfee uithangen ten behoeve van een paar waardeloze lieden die zijn weldadige ouders onder hun liefderijke bescherming hadden genomen! De hatelijkheden van zijn vrienden klonken hem nog na in zijn oren; op de maat daarvan gromde hij voor zich heen, begeleid door een deuntje dat zwakjes uit de verte werd meegevoerd door de frisse avondlucht.

„Jammer dat Santos niet op 't feestje kan komen, hè jongens? Je moet immers een pakje wegbrengen voor mammi, hè Santos?“

Nu kwamen de tranen hem in de ogen. Hij zette het

DOOR DONLU DEWITT

op een lopen. Zijn ijskoude adem sneed door z'n longen, zodat hij ervan moest hoesten. Hij schopte woest tegen de trottoirband. Het werd donkerder en triester, en met loden schoenen betrad hij de armoedige stadswijk waar hij moest zijn. Maar Paul was geen slechte jongen, en evenmin was hij volkomen karakterloos. Toen zijn vader had gezegd „Ga en doe het voor je mama en mij, m'n jongen,” ging hij.

Nu dacht hij aan wat zijn papa hem nog meer had gezegd: „Het is een klein gezin, Paul, en erg jong nog. De vader is al twee jaar dood, en de moeder is erg zwak en erg arm, met twee kleintjes die niet zo gelukkig zijn als jij, m'n jongen. Breng ze deze paar dingen, maar zeg ze niet vanwaar je komt. Het is het beste dat als je iets geeft, je het in alle stilte doet.”

„Gelukkig?” vroeg Paul zich af. „Hoezo gelukkig? Ik ben helemaal niet gelukkig.”

Hij was er. Het huis was zo klein en zo oud dat hij ervan schrok. Hij huiverde en dacht aan zijn eigen warme en stevig gebouwde huis toen hij met zijn wagentje voor de deur stilhield. Binnen hoorde hij iemand met een lieve stem zingen: „O luister, mijn kleine, naar 't mooie verhaal.” Paul kreeg een brok in de keel.

Hij klopte op de deur. Het zingen hield op, en even later kwam er iemand aanlopen en werd de deur geopend. De vrouw die opendeed was niet zo lang als hij en nog niet eens half zo dik. De kinderen die zich aan haar haveloze rokken vastklampten, leken met hun holle ogen wel op twee kleine spookjes. „Ja?”

Paul slikte en zei: „Ik kom van een vriend die u een prettig Kerstfeest toewenst; moge God u zegenen.”

Verbaasd ging de vrouw opzij staan toen Paul de diverse pakjes naar binnen droeg en ze op de kale vloer neerzette.

Toen hij wegging en voor het laatst omkeek kwamen de drie figuurtjes die in de deuropening schenen vastgevroren plotseling in beweging. Het kleine meisje scheurde een pakje open, haar broer een ander.

„Moeder, eten! O, moeder, moeder, een jurkje voor mij! En voor jou een jas! Het Kerstmannetje is toch gekomen!”

Hun kleine moeder, schreiend en te ontroerd om te protesteren tegen de milde gaven in haar kale kamer, riep Paul na: „De Heer zegene u. U bent het antwoord

op mijn gebeden. God zegene u! God zegene u! God zegene u!”

„Mama, kom eens hier!”

Zij sloot de deur.

De mensen keken verbaasd naar Paul Santos, de zoon van Antonio, toen hij stralend de straat af rende, een leeg, rood wagentje met zich mee trekkend en zingend: „Juich, wereld juich, de Heer 's nabij, en aard, uw Vorst ontvang!” ○

De presidentere bisschop spreek tot de jeugd over

HET WOORD VAN WIJSHEID

DOOR BISSCHOP JOHN H. VANDENBERG

Iemand die de Grand Canyon in het westelijk deel van de Verenigde Staten aanschouwt, wordt met ontzag vervuld door de reusachtige afmetingen van deze bergkloof. De breedte varieert van vier tot 18 mijl, en de grootste diepte is meer dan één mijl beneden de rand. Als men dat ziet krijgt men de indruk dat het wel een enorme kracht of anders een geweldige schok moet zijn geweest om zo'n „gapende wonde" in de oppervlakte van de aarde teweeg te kunnen brengen.

De geleerden delen ons echter mee dat dit geweldige ravijn gevormd werd voornamelijk doordat dit gebied blootgesteld was aan voortdurende afslijping door de slikhoudende Colorado, die tegenwoordig veel weg heeft van een smal lint dat over de hele bodem van de bergkloof loopt.

Evenzo kunnen kleine overtredingen en het zich niet onderwerpen aan beproefde en gevestigde wetten ons leven op tragische wijze uithollen.

Honderdzesendertig jaar geleden werd ons een openbaring gegeven, die bedoeld was als leidraad bij onze handelingen en gedachten en karaktervorming en die het verkrijgen van het eeuwige leven mogelijk zou maken. Deze openbaring luidt als volgt: „Een Woord van Wijsheid ... Gegeven als een beginsel met een belofte, en aangepast aan de gesteldheid van de zwakken en zwaksten van alle heiligen, die heiligen zijn of kunnen worden genoemd. Ziet, voorwaar, aldus zegt de Here tot u: Tengevolge van de listen en lagen, die in de laatste dagen in het hart van samenspannende mensen bestaan en zullen bestaan, heb Ik u gewaarschuwd, en waarschuw Ik u van

te voren, door u dit woord van wijsheid door openbaring te geven." (L. & V. 89:1, 3—4.)

De Heer heeft onder meer gewaarschuwd tegen het gebruik van tabak, sterke drank en hete dranken. Het woord van wijsheid is aangepast aan de „gesteldheid van de zwakken", maar toch vragen sommigen zich af wat voor kwaad er kan steken in een sigaret of een borrel. Velen hebben het antwoord op deze vraag gevonden door een terugblik te werpen op een leven dat verwoest is door alcoholisme, kanker, hartziekten en ernstiger nog: een leven van geestelijke ontbering als gevolg van het zich niet onderwerpen aan het woord van de Heer.

Onze zorg voor de jeugd geldt niet alleen hun gezondheid maar ook hun geestelijk welzijn. Het Woord van Wijsheid is aangepast aan de gesteldheid van „de zwaksten van alle heiligen, die heiligen zijn of kunnen worden genoemd". Het is een van onze uitgangspunten indien wij ons willen ontwikkelen in het koninkrijk Gods. Het naleven van het Woord van Wijsheid is een van onze steunpunten bij het vormen van ons karakter. De gevolgen van het niet naleven van het Woord van Wijsheid zijn van ernstige aard, omdat ze ons kunnen wegvoeren uit het geestelijke milieu van onze hemelse Vader.

Iemand heeft eens het volgende geschreven:

„Wanneer men zijn gezondheid verliest, verliest men iets;

Wanneer men zijn karakter verliest, verliest men alles."

Dat kerkeleiders nadruk leggen op het woord van wijsheid is niet omdat het het grootste gebod is, maar omdat het een uitgangspunt is bij het bouwen aan ons geestelijk leven. De jongeman die het priesterschap draagt en de jonge vrouw in de Kerk dienen hun leven buiten het bereik te houden van de valstrikken die gespannen zijn door de „listen en lagen, die in de laatste dagen in het hart van samenspannende mensen bestaan en zullen bestaan".

Deze boze machten zijn er op uit de jeugd te doen geloven dat er geen kwaad steekt in een sigaret, een borrel, of een kop koffie of thee en men besteedt miljarden dollars aan het verbreiden van hun lagen. Het woord van de Heer is echter duidelijk. Geen argument, reden of leuzen kunnen Gods gebod veranderen. Hij heeft door middel van Zijn dienstknechten als volgt verklaard:

„Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt, en de Geest Gods in ulieden woont?"

„Zo iemand den tempel Gods schendt, dien zal God schenden; want de tempel Gods is heilig, welke gij zijt." (1 Kor. 3:16—17.)

Daar Hij ons liefheeft, heeft de Heer gewaarschuwd tegen de uitsluitende krachten die de duivel aanwendt om de tempel van onze geest te ontwijden. Het Woord van Wijsheid is een beginsel waarop de jeugd van de Kerk kan bouwen. ○

Melissa's ouders wisten dat de grootste gave die zij hun kind konden schenken een tehuis was waar zij kon leren. . .

Te vertrouwen en te gehoorzamen

DOOR RICHARD
H. EN DORALEE D. MADSEN

Dikwijls hebben wij die prachtige zondag in mei weer voor de geest gehaald, nu bijna zeven jaar geleden, toen ons dochtertje werd gezegend. De bisschop voegde zich bij de trotse vader en oom, en toen gingen zij allen in een kring om haar heen staan. Bekleed met het gezag om haar een naam te geven en een zegen, een vaderszegen zelfs, zei de jonge militair, vrouwwende op de Geest van de Heer en gesterkt door de kring van de priesterschap waarin hij stond: „... De naam die uw ouders voor u hebben gekozen is Melissa Madsen ... en ter vervulling van het recht en privilege mij als uw vader gegeven, zegen ik u ...” Toen hij de verordening had voltooid werden de hoogste verlangens en verwachtingen van de jonge ouders voor hun dochtertje aan hun Vader in de hemel verzegeld.

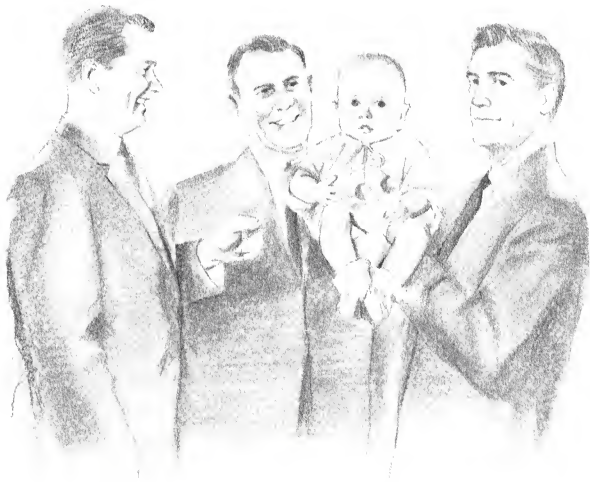
Het was slechts korte tijd daarna dat wij onze gedachten lieten gaan over bovengenoemde gebeurtenis en ons bewust werden van onze plicht als Melissa's ouders haar zo voor te bereiden dat zij door gehoorzaamheid in staat zou zijn de zegeningen die wij voor haar hadden gevraagd te ontvangen. Het ware geluk zou ons pas dan ten deel vallen wanneer wij onze hemelse gave tot een verantwoordelijk en gehoorzaam persoon hadden gevormd.

Nu wij Melissa ruim zes jaar hebben, wordt de betekenis van zulke begrippen als vertrouwen, eerbied, gehoorzaamheid en oprechtheid in onze geest voortdurend nader gepreciseerd. De zesjarige onderwerpt met oog en oor deze aloude voorschriften aan een nauwkeurig onderzoek, erop lettend of haar ouders ze ook in ere houden.

Melissa herinnert zich die nacht nog heel goed toen

zich een noodgeval voordeed waarbij zij onder het spelen een groot gat in haar hoofd oplep.

Wij vlogen met onze wagen door de straten naar het ziekenhuis om de hulp in te roepen van de plastische chirurg. Enkele minuten later lag Melissa al op de operatietafel, volkomen bij haar bewustzijn en angstig, terwijl verpleegsters, dokters, wagentjes, assistenten en de rest van het ingewikkelde raderwerk van ziekenhuisbedrijvigheid op gang werden gezet. Haar vaders hand zo stevig omklemmend dat de nagels van haar vingers hem pijn deden en haar moeder onafgebroken in het bemoedigende gezicht kijkend, lag ze daar zonder ook maar een spier te vertrekken of een traan te laten, terwijl de dokter haar wond hechtte. Temidden van deze angstwekkende verwoording was het duidelijk dat ze had geleerd vertrouwen te hebben in haar ouders en dat hielp haar haar kalmtte te bewaren.

De bisschop

voegde zich bij

Melissa — Voor haar taak berekend

Omgekeerd hebben haar ouders geleerd vertrouwen te hebben in Melissa daar zij heeft getoond te willen gehoorzamen. Toen zij op een morgen, nadat zij vader naar zijn werk hadden gebracht, langs de Wasatch Boulevard reden zagen zij tot hun grote schrik dat de berg boven hun huis in brand stond. Het was echter niet de berg maar kreupelhout dat in vlammen was opgegaan, en het leek wel of honderden mensen bezig waren het vuur te blussen. Moeder wist dat de brand in hun achtertuin was. Brandweerwagens omringden het huis terwijl zij door het geraas en rumoer de straat op kwamen rijden. Nadat zij de wagen had geparkeerd voelde moeder de dringende noodzaak de situatie op te nemen en de vier kinderen die bij haar waren niet nodeloos aan gevaar bloot te stellen. Snel en zonder hun enige uitleg te geven, legde zij de baby in de armen van haar oudste kind, de zesjarige Melissa, nam de andere kinderen bij de hand en liep in de richting van het huis van een buurvrouw. Zij gaf Melissa opdracht op haar zusjes te passen tot zij terugkwam. Het jonge kind nam de verantwoordelijkheid onmiddellijk over. Zij suste de baby en bracht haar en de andere twee zusjes in veiligheid in het huis van de buurvrouw.

Pas toen het gevaar van de brand voorbij was en de sirenes van de brandweerwagens niet meer loeiden en de rust van de nacht weer was teruggekeerd vertrouwde dit kleine kind haar ouders toe hoe bang en bezorgd zij was geweest over de veiligheid van haar moeder en hun huis. Zij had de verantwoordelijkheid die op haar schouder was gelegd aanvaard, zij had de instructies van haar moeder opgevolgd en zij had tot later gewacht met vragen te stellen hoewel zij zich ongerust had gemaakt en bang was geweest. Moeder had het haast als iets vanzelfsprekens beschouwd dat zij haar zesjarige dochterje zo'n grote verantwoordelijkheid had opgelegd. Moeder wist dat Melissa voor haar taak berekend was. Moeder wist dat zij zou gehoorzamen.

Timotheüs — Geen tweede kans

Als ouders zijn wij bijzonder gelukkig wanneer wij zien hoe onze kinderen leren de voorschriften van ons huisgezin te gehoorzamen. Gezinsvoorschriften zijn van fundamenteel belang voor het aankweken van gehoorzaamheid bij het kind. Een kind van zes of zeven is er best toe in staat zich te schikken in de tijden dat het hele gezin aan tafel gaat. Ditzelfde kind is ook in staat zich te houden aan het voorschrift voor bedtijd. Ook is hij in staat te begrijpen dat als hij met 'n stuk speelgoed speelt, hij dat eerst moet opbergen voor hij iets anders tevoorschijn haalt. Een kind leert het gezin te eerbiedigen door zich aan het voorschrift te houden dat hij alleen op de daarvoor bestemde plaatsen speelt en de vertrekken waar het rustiger is vrij houdt voor het ontvangen van vriendjes. Wanneer hij een uitnodiging krijgt om naar het huis van een vriendje te komen, dan dient hij ervoor te zorgen dat de rest van de familie zich niet ongerust over hem hoeft te maken en het voorschrift in acht te nemen dat hij zijn moeder vooraf om toestemming vraagt of direct nadat hij bij zijn vriendje is aangekomen zijn moeder opbelt om te zeggen waar hij zit.

Voorschriften betreffende de gezondheid zijn hoogst-belangrijk voor de groei van het kind. Het is niet moeilijk goede gezondheidsgewoonten aan te kweken — handen wassen voor het eten, tanden poetsen erna, het lichaam rein houden door regelmatig een behoorlijk bad te nemen, veel lichaamsbeweging nemen buitenshuis, en 's nachts het lichaam een behoorlijke rust gunnen.

Eerbieid voor anderen — een politieagent, een zondagsschoolleraar, een jongere broer of zuster, een buurman — kan men aankweken door als ouder het goede voorbeeld te geven.

Eerbieid voor Gods geboden kweekt men bij kinderen aan door het contact met hun hemelse Vader in gebed. Het is voor ouders een bron van vreugde hun kinderen bij de gezinsgebeden te horen voorgaan.

de trotse vader en oom, en toen gingen zij allen in een kring om haar heen staan.

Onlangs lazen wij in de krant over een jongen van ongeveer dezelfde leeftijd als Melissa, Timotheüs genaamd. Op een avond ontdekte zijn moeder dat haar twee jongste kinderen bezig waren kalmerende pillen te eten. Timotheüs ontkende dat hij er ook van gegeten had. De moeder bracht alle drie kinderen naar het ziekenhuis, waar de magen van de twee jongsten werden uitgepompt. Timotheüs hield nog steeds vol dat hij geen enkele pil had gegeten, dus werd hij niet behandeld. Toen alle drie kinderen weer thuis waren werden ze in bed gestopt. De volgende morgen controleerde moeder hen. De twee jongsten waren in orde. Timotheüs was dood.

Men krijgt hartzeer bij de gedachte dat dit kereltje 's levens grote les van gehoorzaamheid niet had geleerd. Zijn leugen was te laat ontdekt. Er was geen tweede kans.

Een regel voor ouders en kinderen

Kort voor zijn dood sprak koning Benjamin tot ouders en kinderen. Tot de ouders zei hij:

... Evenmin zult gij toestaan, dat zij (uw kinderen) de wetten van God overtreden, met elkaar vechten en twisten. ... Maar gij zult hun leren om in de wegen der waarheid ... te wandelen ... gij zult hun leren elkander lief te hebben en elkander te dienen. (Mosiah 4:14, 15.)

Als dit de vermaning is die aan ouders wordt gegeven, dan is het ook een goede regel die het kind moet volgen. Wanneer ouder en kind dit gebod in acht nemen zal er geluk uit voortkomen. Hebben de ouders hun kinderen door hun voorbeeld onderricht en geleid, steeds met de hulp van hun hemelse Vader en door de gave des Heiligen Geestes, dan kunnen zij ervan verzekerd zijn dat zij deze kostbare geest op het juiste pad naar de volwassenheid gezet hebben. Ouders scheppen er behagen in hun kind van zes of zeven te zien groeien en tot ontwikkeling komen terwijl het leert te gehoorzamen aan

Gods geboden, de gezinsvoorschriften en de regels van de gemeenschap.

Ouders dienen hun kinderen lief te hebben en met de hulp van hun hemelse Vader ernaar te streven hen te helpen bij het verwezenlijken van de zegeningen en beloften die hun als baby zijn gegeven. De Heer zegent ouders met grote blijdschap wanneer hun kinderen erin slagen het er goed af te brengen, want ieder kind is een verlengstuk van zijn ouders. ○

(vervolg van blz. 379)

stipt op tijd zijn. De competente leider zal daarom mensen kiezen die voor hun taak zijn berekend om verslagen bij te houden. Hij zal er zorg voor dragen dat zij getraind worden en dat zij volledig op de hoogte zijn van hun taak.

Ja, de voornaamste bestemming van verslagen en rapporten is ongetwijfeld om iedere man en iedere vrouw te helpen zich te ontwikkelen door het kennen van Jezus Christus en Zijn plan te volgen dat tot volmaaktheid en eeuwig leven leidt. Moroni, een der grootste verslaggevers voor de zaak van de Heer, gaf ons allen de volgende raad toen hij zijn verslag verzegelde:

„Ja, komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt, en verbant alle goddeloosheid uit u; en indien gij alle goddeloosheid uit u zult verbannen, en God liefhebben met al uw macht, verstand en sterkte, dan is Zijn genade u genoeg, opdat gij door Zijn genade volmaakt in Christus moogt zijn ...” (Moro. 10:32.)

Ik bid dat de Heer ons zal zegenen en dat wij opgewassen mogen zijn tegen onze taak. ○

Zet mij als een zegel op Uw hart, als een zegel op Uw arm; want de liefde is sterk als de dood.

— Het hooglied van Salomo 8:6

De macht van de liefde

DOOR LINDSAY R. CURTIS

Het was een koude, vochtige nacht en afschuwelijk in elke zin van het woord. Het was een nacht van het soort dat een dokter gewoonlijk zou willen vergeten. Maar mij zal het wel altijd bijblijven.

Drie maanden tevoren had mijn vader een beroerte gekregen die hem van het gebruik van zijn benen had beroofd en zijn spraakvermogen tijdelijk gestoord. De kracht in zijn benen was, naar het scheen, voorgoed verdwenen, maar zijn spraakvermogen kreeg hij voor een deel weer terug, en nu kon hij zich, haperend weliswaar, weer uiten.

Vader was 94 en had een nuttig en succesrijk leven geleid als de liefhebbende echtgenoot van zijn jeugdliefde en als de te toegewijde vader van 10 toegewijde kinderen. En toch, ondanks zijn vergevorderde leeftijd, hoopten en baden zijn talrijke nakomelingen allemaal dat hij zijn vroegere kracht en gezondheid zou herkrijgen.

Daar ik in dit grote gezin de enige was die het doktersberoep had gekozen, had ik vader van zijn huis naar een ziekenhuis gebracht, veertig mijl verderop, zodat ik in zijn nabijheid kon zijn en beter over hem kon waken. Het werd echter langzamerhand duidelijk dat hij nooit naar huis zou terugkeren. Na drie maanden van tedere verpleging was het hem aan te zien dat zijn eens zo krachtige lichaam, dat hem lang en goed gediend had, nu niet meer in staat was zich te herstellen. Het had het recht verdiend ter ruste te worden gelegd.

En nu, midden in deze trieste nacht, was vaders pols-slag zo zwak dat hij nauwelijks merkbaar was. Zijn temperatuur daalde tot beneden normaal. Zijn bloeddruk was onzeker en nam langzaam af. Zijn reflexen verdwenen een voor een, een teken dat zijn leven bezig was weg te ebben. Na drie maanden lang wanhopig gestreden te hebben merkte zijn dappere geest dat het lichaam niet langer in staat was te reageren. Mijn vader was stervende.

Mijn eerste gedachte was dat ik mijn moeder niet mocht lastig vallen, daar haar gezondheidstoestand op z'n best hachelijk was. Zij mocht niet in haar rust worden gestoord, en evenmin mocht zij de koude nacht in voor een tocht van 40 mijl, waar zij misschien toch te laat zou zijn om vader nog in leven aan te treffen. En anders zou

zij hem in een diepe coma vinden waaruit hij niet gewekt kon worden en in een toestand, waar de dokters toch niets aan konden doen.

Maar toen viel het mij in dat na een 66-jarig huwelijkseven mijn ouders het recht hadden verworven om samen te zijn gedurende de laatste ogenblikken van mijn vaders leven op deze aarde. Dat was toch zeker een heilig recht, belangrijker dan welke aardse redenatie ook. Ik voelde dat moeder noch vader het mij zouden vergeven indien ik hun dit recht zou onthouden.

Slechts met grote inspanning wist mijn moeder de tocht van haar huis naar het hospitaal te volbrengen. Haastig werd zij in haar wagentje naar het bed van haar stervende metgezel gereden. Zoals het bij belangrijke aangelegenheden haar gewoonte was, moest zij staan! Zij werd letterlijk uit haar rolstoel gehesen en met haar voeten op de grond gezet. Onzeker boog zij voorover naar het bleke gezicht van mijn vader en streek teder over de weinige grijze haren op zijn hoofd zoals zij dat al duizenden keren had gedaan. Er stonden geen tranen in moeders ogen en snikken deed ze ook niet. Zij leunde slechts voorover, kuste hem zachtjes op het voorhoofd, en zei, haar mond dicht bij zijn oor brengend: „O, vader, ik hou van je!”

In de laatste jaren was tot zijn verdriet zijn gehoor langzamerhand achteruitgegaan — maar hij had mijn moeder altijd gehoord als ze tot hem sprak. En nu gebeurde er iets wonderbaarlijks met deze stervende man. Plotseling, maar toch langzaam, welder er een traan op in zijn ooghoek. En terwijl de traan nog langs zijn wang rolde, versnelde zijn polsslag. Zijn bloeddruk rees en zijn reflexen keerden langzaam terug. Bijna onmerkbaar eerst, maar tenslotte onbetwistbaar, begon vader uit zijn coma te ontwaken.

Wij verlieten het vertrek — behalve moeder.

Toen wij terugkwamen was vader weer in een coma gevallen. Maar moeder zei: „Het was een bijzonder mooi bezoek geweest. We hebben over enkele heel belangrijke dingen gespraat.”

Men behoeft geen dokter te zijn om te weten dat het enige dat hier op aarde krachtig genoeg is om de kloof tussen het leven en de dood te overbruggen — *liefde* is!

Kerstboodschappen van alle Hulporganisaties in de Nederlandse Zending

- 1 Jacob de Jager
- 2 S. F. B. Heijdemann
- 3 Peter Dalebout
- 4 Victor P. Tuffin
- 5 C. R. Kirschbaum
- 6 Willem van Zoeren

Het voltallige Zendingspresidentschap van de Nederlandse Zending biedt U ter gelegenheid van de viering van de geboorte van de Heiland, gaarne haar beste wensen aan voor een gezegend kerstfeest 1969. Dat U en de Uwen steeds het oprechte verlangen mogen hebben HEM te dienen en daardoor met alle gaven van hoofd en hart aan de opbouw van Zijn koninkrijk kunnen arbeiden, is ons innig gebed in de naam van onze Meester.

J. E. de Vries-Silooy	A. van den Hazel-Hogerman
A. Dalebout-Schaap	M. J. van der Vliis-Van Nes
I. de Visser Koppenberg	

Het ZHV-bestuur van de zending in Nederland en België, wenst U via deze Ster, het allerbeste toe voor de kerstdagen en het nieuwe jaar.

Moge in dit nieuwe jaar de geest van liefde en vrede, verpersoonlijkt in onze Heiland, de drijvende kracht zijn in Uw ZHV-vergaderingen.

Wij zijn trots op en dankbaar voor het werk, dat U in dit afgelopen jaar hebt verricht.

Dat Onze Vader in de hemel U allen een gezegend kerstfeest zal schenken en dat Hij in het komende jaar met U zal zijn, is de wens en bede van het ZHV-bestuur van de Nederlandse Zending.

Het OOV-bestuur van de Nederlandse zending zou in deze bijzondere tijd van het jaar, graag iedereen haar meest hartelijke groeten willen zenden. Wanneer onze gedachten zich richten tot de gebeurtenis die wij vieren, dan kunnen wij niet anders dan ons verbonden voelen met iedereen van u.

Wij weten dat het komende jaar voor de OOV een succesvol jaar zal zijn, omdat ieder van ons bereid is zich in te zetten en zijn talenten te geven voor het welslagen van de OOV in de Nederlandse zending.

Het OOV-bestuur van de Nederlandse zending.

Zuster A. Pen-Kerkhoven	Zuster Tine Johanna Last
Zuster Marie van der Lende-Bannink	Broeder Ferdinandus Lefevre
Zuster Johanna van der Waal	Broeder George Baptist
	Broeder C. de Jonge

„Ik ben gekomen, op dat zij leven hebben en overvloed. Ik ben de Goede Herder; de Goede Herder zet Zijn leven in voor Zijn schapen.“ (Joh. 10:10-11) In dit beeld sprak Christus tot ons.

Moge dit ons blijvend inspireren.

Het Zondagsschool superintendentschap wenst u allen in de zending een gezegend Kerstfeest toe.

Het Bestuur.

Grietje van Schouwenburg-Beute
Presidentte

Nanette Richardson-Day
1ste Raadgeefster

Katrina de Jonge-Medendorp
2e Raadgeefster

Tijdens de kerstdagen vieren wij de geboorte van onze Verlosser; de geboorte van Hem die het mogelijk heeft gemaakt dat wij bij onze Hemelse Vader terug kunnen komen.

Wij zelf kunnen mede-verlossers zijn voor diegenen die ons in de dood zijn voorgedaan door hun namen op te zenden zodat er tempelwerk voor hen gedaan kan worden.

Dat deze gedachte u steun mag geven bij uw genealogisch werk en dat God u rijkelijk mag zegenen voor hetgeen u voor uw geliefde doden doet, is onze wens voor het komende jaar.

Het Genealogisch Comité

Margriet Luko-Verspuij
Secretaresse

Het Jeugdwerkzendingsbestuur wenst u een heel prettig kerstfeest en een goed begin in 1970.

Het Jeugdwerk leert de kinderen vreugde te hebben in hun leven onder alle omstandigheden, het leert hen te bidden en te wandelen in oprechtheid voor de Heer. Wij hopen dat u ons het komende jaar wilt helpen het Jeugdwerk op te bouwen om uw en ons doel te bereiken.

IEDER KIND OP HET JEUGDWERK
JEUGDWERK VOOR IEDER KIND.

Het ZHV-bestuur van het district Groningen wenst alle zusters heel prettige kerstdagen en een voorspoedig en gezegend nieuwjaar toe. Het spreekt ook de wens uit dat de ZHV mag blijven groeien.

Zuster Geertje Winkel
Zuster Jetske Dallinga
Zuster Giezen-Amsing
Zuster Gesiena Maneschijn

PRETTIGE
KERSTDAGEN

Op donderdag 25 september waren er in Utrecht weer vele zusters uit Nederland en België bijeengekomen voor de jaarlijkse ZHV-conferentie. De ochtendvergadering werd ook bijgewoond door zendingspresident Dalebout, die een door het zendingsbestuur en de districtsbesturen van de ZHV speciaal voor hem gezongen lied te horen kreeg. De verschillende inspirerende toespraken deden ieder deugd. Aan het eind van de ochtend kon men zich te goed doen aan een heerlijke lunch.

In de middagvergadering werd duidelijk gemaakt dat voor het brengen van een programma niet noodzakelijkerwijs een grote ZHV nodig is. De liefhebbers van klederdrachten konden hun hart ophalen toen drie zusters uit Alkmaar de geschiedenis van de ZHV deden herleven door de ZHV presidentes van vroeger in hun eigentijdse kledij ten tonele te voeren. Bijzonder leuk gedaan.

Voorts was er aan de zusters gevraagd hun fantasie de vrije loop te laten

om een werkstuk te maken dat allen mocht worden opgebouwd uit keukengerel. De vindingrijkheid van vele zusters bezorgden allen vaak kostelijke momenten.

Al met al was deze dag een groot succes en alle zusters zien al weer verlangend uit naar de volgende conferentie

Komt u dan ook? U zult er beslist geen spijt van hebben.

President Johan P. Jongkees
President Hollandse Ring

Elder Thomas S. Monson
Eén van de 12 apostelen.

De driemaandelijke Ringconferentie voor de Hollandse Ring werd op 20 en 24 september in Den Haag gehouden. Van de Algemene Autoriteiten uit Salt Lake City was Apostel Thomas S. Monson aanwezig, vergezeld van zijn charmante vrouw.

Op indringende wijze werd ons allen de boodschap gebracht, zorg te dragen voor de „verloren schapen“ van de Kerk, door het zien van de film „That which

was lost“ (Dat wat verloren was).

De bijeenkomst van zondag was bijzonder prettig en informatief. Dat het „veld alreeds wit was om te oogsten“ bleek duidelijk uit het feit dat er ongeveer 40 onderzoekers waren.

Wij kunnen dankbaar zijn voor de leiding en inspiratie van de Algemene Autoriteiten en voor het feit dat zij er hun tijd aan willen geven ons te helpen dichter bij onze Hemelse Vader te leven.

Apostel Monson en zijn vrouw

President P. Dalebout
President J. De Jager
President W. van Zoeren
Presidentschap van de Nederlandse Zending.

Picknick van de Amerfoortse gemeente

Op een mooie zaterdagmiddag in september had de OOV in Amersfoort een picknick georganiseerd. Het weer was ideaal, de deelname groot; er gingen ongeveer 50 mensen mee, groot en klein. Om elf uur vertrokken we per auto of brommer van de Kerk, naar 't nabij gelegen prachtige stuk natuur „de Treek”.

Toen we daar, na ongeveer 10 minuten, aangekomen waren, moesten we met z'n allen een spoor volgen van blauwe draadjes, over paden en lanen of dwars door de bosjes, totdat we op de picknickplaats waren. Grote stukken afgezaagde bomen deden dienst als tafels en stoelen, en als recht geaarde Mormonen had ieder gezorgd voor een behoorlijke mondvoorraad. Vooral de Amerikaanse zusters hadden weer eens extra hun best gedaan. De pannenkoeken, loempia's en diverse salades lieten zich goed smaken. De OOV had daarenboven gezorgd voor chocolademelk, frisdranken en fruit, zodat iedereen flink aan zijn trekken kwam.

Toen is er nog een stevig partijtje volleybal, waar jong en oud aan mee deed. De klap op de vuurpijl was 't door broeder Stiggins geïntroduceerde Kickball, dat een onverdeeld succes was en zeker navolging verdient. Om ± 4.30 uur zijn we weer op huis aan gegaan, na in de openlucht een slotgebed uitgesproken te hebben.

Wat een fijne dag! Een dag waarop verschillende leden elkaar heel wat beter hebben leren kennen, waarop we volop van Gods vrije natuur konden genieten en Zijn zegeningen ondervinden. Kortom een dag, waarop wij weer eens opnieuw Gods Goedheid mochten ervaren.

AANGEKOMEN

Brent G. Thompson
Brigham City, Utah

VERTROKKEN

Barlow Gregory J.
7 september 1969

Pickard David L.
7 september 1969

Thomas Richard D.
7 september 1969

GEBURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Arnhem

Legend, Frederik Hendrik Anton, 16 september
Legend-Schriks, Johanna Petronella Wilhelmina, 16 september
Violante van Eeuwijk, Martina Maria Aleida Berdina Christina, 22 augustus

Brussel

Degel, Anne Marie Félicie Virginia, 30 augustus
Mosselmans, Robert Joseph, 30 augustus
Pyllyser, Willem Maurits Frans, 13 september
Pyllyser-Vandenheede, Frieda Erna, 13 september

Ede

Kalkhoven-Mahulette, Henriette Eleonora, 19 september

Kalkhoven, Louis, 19 september

Enschede-Hengelo

Gorter, Jurjen, 12 september

Haarlem

de Haan Jr., Andries August, 11 september
de Haan, Anselma Magdalena, 11 september
de Haan, Carla Magdalena, 11 september
de Haan, Jan Johannes, 11 september
de Haan, Jeanette Bernadette, 11 september
de Haan, Johanna Maria, 11 september
de Haan - van den Berg, Klaasje Maria, 11 september
de Haan, Leonardus Bernardus, 11 september
de Haan, Paulina Alwina Magdalena, 11 september
de Haan, Rudolf Cornelius, 11 september
Herrebrugh, Andries Michiel Christiaan, 18 september
Herrebrugh, Louise, 18 september
Herrebrugh, Robert, 18 september
Herrebrugh-Masuda, Shigecko, 18 september

Heerlen

van Liere-Griep, Jaantje Jacoba, 19 september

Den Helder

Santé, Henri Paul, 11 augustus

Maastricht

Le Brouche-Feierabend, Else, 22 augustus

Zwolle

van Male-Bolleman, Klasina, 5 september

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Amsterdam

Dhore-Gadjradj, Satewati, 18 september
Dhore, Soearendersed Asjok, 18 september
Dhore, Suresh Mahendersersad, 18 september
Doekhie, Ferdinand Bisnoedath, 1 september
Doekhie-Gadjradj, Nirmalawati, 11 september
Meijlink, Hans, 18 september

Delft

Rijnberg, Lena Maria, 26 september
Rijnberg-Bazuin, Petronella Jannetje, 26 september

Den Haag

Besser, Vera Victorine, 28 augustus
Noordermeer-Gerrmann, Leonore Louise, 16 september

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Arnhem

Rosendahl, August, diaken, 17 augustus

Antwerpen

Troffaes, Josephus Ernest Eugenia, leraar, 31 augustus

Deventer

Jalving, Hendrik, diaken, 14 september

Enschede-Hengelo

Blaauw, Wiebe, priester, 3 augustus
Kooiker, Berend Hendrik, diaken, 3 augustus
Kooiker, Hendrikus Gert, diaken, 3 augustus

Gouda

van der Bij, Folkert, diaken, 20 juli

Snellen van Vollehoven, Heinrich, diaken, 21 september

Groningen

Weening, Jacob, priester, 6 juli

Haarlem

Eekelschot, Alfred Leonard, diaken, 17 augustus

Eekelschot, Petrus Johannes, leraar, 17 augustus

Ruiter, Cornelius Pieter, leraar, 17 augustus

Vink, Edward Franklin, diaken, 17 augustus

Heerlen

van Buren, Pieter, priester, 7 september

Smeets, Johan Lopold, priester, 7 september

Hilversum

De Gruyl, Frank Ronald, leraar, 7 september

Hollandse Ring

Mensink, Pieter Koen, diaken, 1 juni

Heerebout, Cornelis P., priester, 15 juni

Rosendaal, Wilhelmus J. M., leraar, 13 juli

Mensink, Rudolf A., priester, 21 september

Koorevaar, Ronaldus, diaken, 21 september

OVERLEDEN

Rosbergen, Hans, 29 juli

Bogmans, Hendrika M., 28 augustus

GEBOREN

Den Helder

van Rijswijk, John, 29 juni

Groningen

Weening, Hindrika, 2 juni

GEZEGEND

Groningen

Weening, Hindrika, 6 juli

Haarlem

Hopman, Remca Jouw, 7 september

Heerlen

Houben, Lea Eva Anna, 7 september

OVERLEDEN

Den Helder

Franke-Kreek, Lientje Jacobs, 31 juli

Zwolle

Weijzig, Harvy, 20 juli

GEHUUD

Emmen

Wagelaar, Jacomina, 8 augustus

van der Vlag, Berend, 8 augustus

Hilversum

Holzscheck, Katrin, 18 juli

Scholte, Gerard, 18 juli

MUTATIES IN DE NEDERLANDSE ZENDING

IN DE MAAND SEPTEMBER

Jeugdwerk

Nannette Richardson-Day, raadgeefster

Katrina de Jonge-Mendendorp, raadgeefster

Margariet Luke, secretaresse

Jonge Mannen Onderling Ontwikkelings Vereniging

Cornelis Tido de Jonge, sport leider

George Baptist, raadgever

Bescherm uw kinderen stuur ze naar het Jeugdwerk

Het Jeugdwerk helpt de ouders de basis te leggen voor de fundamentele waarden in dit leven.

Het Jeugdwerk helpt de ouders hun kinderen te beschermen tegen de demoralisatie en afbraak van deze fundamentele waarden in de hedendaagse wereld. L & V. 68:28

„en zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.”

Mijn verloren uren - waar zijn ze?

DOOR RICHARD L. EVANS

Altijd weer verbaast het ons hoe snel de tijd vliedt, het leven voorbijsnelt. „Mijn vervlogen uren — waar zijn ze gebleven?” verzuchtte eens een dichter. De weken schijnen slechts uren te zijn. En wanneer wij nagaan wat wij gedaan hebben met een dag, de verloren tijd, de vrije uurtjes, dan staan wij versteld van de tijd die wij hebben verbeuzeld — soms kijkend of luisterend naar dingen die de tijd eraan besteed niet lonen; soms lezend wat niet de moeite waard is noch het papier waarop het is gedrukt; soms denkend aan zaken waarover men niet moest denken of schrijven. „Wat is tijd?” vroeg de Amerikaanse dichter Longfellow. „De schaduw op de zonnwijzer, het slaan van de klok, het wegvloeien van het zand...? Dit zijn slechts... uiterlijke kentekenen... Tijd is het leven van de ziel.” Tijd, leven, keuze: — de essentie van alles wat wij zijn of zullen zijn — altijd. En misschien moesten wij zelf ook een studie maken van onze tijd-en-beweging bij onze persoonlijke inspanningen, en het verschil noteren tussen voorwaarts gaan en bewegingen maken zonder meer; en niet zoveel nodeloos dezelfde dingen steeds weer doen, zoals, soms, het herordenen en verplaatsen van dezelfde stapel papieren zonder eigenlijk de rommel op te ruimen, soms in wezen hetzelfde doen met problemen — zich steeds weer bezorgd maken over dezelfde moeilijkheden zonder te doen wat gedaan kan of moet worden; soms vechten tegen dezelfde gewoonten, dezelfde lusten, dezelfde gewetenswroeging, zonder ons echt te bekeren of te verbeteren of onze lessen te leren. De tijd schrijdt voort, klokken luiden, het leven gaat voorbij, en bewegingen maken zonder meer is dus niet genoeg. Er zijn enkele dingen die wij nu dienen te doen of reeds gedaan moesten hebben. O, mogen wij de wijsheid bezitten om de weinige tijd, het kostbare leven, te gebruiken om te doen wat gedaan dient te worden, te leren wat geleerd dient te worden, te leven zoals wij dienen te leven: ons bekerend, ontwikkelend, handelend, met een gezegend gevoel van vrede en gericht zijn — niet alleen maar onze problemen herordenen — niet alleen maar her en der ons voorttreppen.